

திருவள்ளூர் ஆண்டு 2035

செந்தமிழ்

திங்கள் இதழ்

தொகுதி : 98 பகுதி : 9 செப்டம்பர் 2004

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை - 1.

செப்டம்பர்

தமிழ்ச் சங்க ஆட்சிக் குழு

முகவை மன்னர் திரு.நா. குமரன் சேதுபதி	தலைவர்
திருமதி. இராணி இலட்சுமி நாச்சியார்	துணைத்தலைவர்
திரு. இரா. அழகுமலை	செயலாளர்
திரு. மா. சங்கர பாண்டியன்	உறுப்பினர்
திரு. டாக்டர். ந. சேதுராமன்	உறுப்பினர்
திரு. எம்.பி.ஆர். மலையாண்டி என்ற அசோக்	உறுப்பினர்
திரு. ச. பரங்குன்றம்	உறுப்பினர்
திரு. வே. திருவரங்கராசன்	உறுப்பினர்
திரு. இரா.குருசாமி	உறுப்பினர்
திரு. க. முத்தையா பசும்பொன்	உறுப்பினர்
திரு. இரா. கண்ணன்	உறுப்பினர்

கல்லூரிக்குழு

டாக்டர்.திரு.ந.சேதுராமன்,	தலைவர்
M.S.,MCh.,(URO),M.N.M.S.(URO),FICS.,	செயலாளர்
திரு. மா.சங்கரபாண்டியன்,பி.ஏ., பி.எல்	உறுப்பினர்
திரு. இரா.அழகுமலை, எம்.ஏ.,எம்.ஃபில்.,	உறுப்பினர்
திருமதி. ராணி இலட்சுமி நாச்சியார்	உறுப்பினர்
திரு. எம்.பி.ஆர்.மலையாண்டி (எ) அசோக், பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திரு. எஸ்.பரங்குன்றம், பி.ஏ.	உறுப்பினர்
திரு. இரா.குருசாமி, பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. க. முத்தையா பசும்பொன்	உறுப்பினர்
டாக்டர் திரு. நா.பாலுசாமி, எம்.ஏ.,பி.எல்.,எம்.லிட்.,பி.எச்.டி.,	உறுப்பினர்
திருமதி. வாசுகி இராஜா, எம்.எஸ்.சி.,எம்.ஃபில்.,	உறுப்பினர்
டாக்டர்.திரு. க.சின்னப்பா, எம்.ஏ.,பி.எச்.டி.,	உறுப்பினர்
பல்கலைக்கழக உறுப்பினர்	

செந்தமிழ்

தொகுதி : 98
பகுதி : 9
செப்டம்பர் 2004

(தோற்றம் 1903)

திங்கள் இதழ்

திருவள்ளூர் ஆண்டு 2035

இதழ் கட்டணம்	உள்நாடு	வெளிநாடு
ஆண்டுக்கட்டணம்	ரூ. 60	ரூ. 600
புரவலர் கட்டணம்	ரூ. 1000	ரூ. 2000
தனி இதழ் கட்டணம்	ரூ. 6	

ஆசிரியர் இரா. அழகுமலை எம்.ஏ.எம்.ஃபில்,

பதிப்பாசிரியர் இரா. சதாசிவம் எம்.ஏ.எம்.ஃபில்,

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை - 1.

பொருளடக்கம்

இதழ்மணம்	305
மலையாளத்தில் சங்க இலக்கிய வரலாறு: சில வேறுபட்ட பார்வைகள் பேராசிரியர். கி.நாச்சிமுத்து	306
ஒளி சிந்தும் சிந்தாமணி முனைவர் கு.வ.பாலசுப்பிரமணியன்	314
சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் முனைவர். திர்மலா மேகன்	328
தமிழும் மலையாளமும் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை	339

இதழ்மணம்

கேரள நாட்டில் அறிஞர் மேலங்கத்து நாராயணன்குட்டி (1920-2002) அவர்கள் தமிழ் உணர்வோடு பண்டைத் தமிழ் இலக்கியம் தொடங்கி இக்கால இலக்கியம்வரை சொந்தமாக அரிதின் முயன்று கற்று எம்முன்னோர்கள் சேர அரச குடும்பத்தினர் என்று பெருமிதம் கொண்டாடியதோடு தமிழ்ப்பண்டை இலக்கியம் மலையாளிகளின் சொந்த சொத்து. அதனை உரிமையோடு போற்றிப் படிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வந்த நற்றமிழ் வல்லார். அப்பெரியார் எழுதிய சங்க சாகித்திய சரித்திரம் என்னும் தமிழ் ஆராய்ச்சி நூல் 400 பக்கங்களுக்கு மேல் விரிந்துள்ளது.

அந்நூல் குறித்த திறனாய்வுக் கட்டுரையைக் கேரளப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு.கி.நாச்சிமுத்து அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். தமிழ் செவ்வியல் மொழி என்பது இக்கட்டுரையின் உள்ளீடாக அமைந்திருப்பதை கற்பவர் உணர்வர். மேலங்கத்து நாராயணன் குட்டி அவர்களின் தமிழ் உரிமை உணர்வு கேரள நாட்டு இளைஞர்கள் நெஞ்சங்களில் முளைவிட வேண்டும். அவர்கள் வழியாக வழிவருவது இன்னும் சிறப்புடையதாகும். தமிழ் அறிஞர் பேராசிரியர் கி.நாச்சிமுத்து அவர்களுடைய திறனாய்வுக் கட்டுரை தமிழ் கூறும் நல் உலகம் கற்றுப்பெருமிதம் அடையும் வண்ணம் அரிய செய்திகளைப் பொதிந்து வைத்துள்ளது.

"ஒளி சிந்தும் சிந்தமணி" என்னும் கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதி வெளிவருகிறது. இதனைக் கற்போர் சிந்தாமணிக் காப்பியம் முழுவதையும் கற்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் மீக்கூர்வர். பேராசிரியர் முனைவர் நிர்மலா மோகனின் "சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்" என்னும் கட்டுரை வெளிவருகிறது. மனிதன் புறவாழ்க்கையில் ஆரவாரம் நிறைந்த ஆடம்பரங்களில் சிக்கி உழன்றாலும் அவனுடைய அக வாழ்க்கை குடும்ப வாழ்க்கை காலங்காலமாக பெரிய மாற்றங்கள் அடையவில்லை. எளிய இனிய இன்பம் நிறைந்த கணவன் மனைவி குழந்தைகள் என்ற வாழ்வுச் சுழல் அன்பின் வளர்ச்சியில் இன்பம் காண்பதைப் பேராசிரியர் சிறப்புற விளக்கியுள்ளார். சங்கப்பாடல்களைச் சிறுகதை என்பார்கள்; அதனைத் தொகுத்துப் பேராசிரியர் தொடர்கதையாக வழங்கியுள்ளார்.

மலையாளத்தில் சங்க இலக்கிய வரலாறு: சில வெறுபட்ட பார்வைகள்

பேராசிரியர். கி.நாச்சிமுத்து

கேரளப்பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம்.

(சங்க சாகித்ய சரித்திரம், மேலங்கத்து நாராயணன் குட்டி, கேரள பாஷா இன்ஸ்டிடியூட், திருவனந்தபுரம், முதற்பதிப்பு 2003, 24)

அண்மையில் (2002) காலஞ் சென்ற திரு.மேலங்கத்து நாராயணன் குட்டியின் (1920-2002) நாற்பதாண்டு காலப் பழந்தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாட்டின் விளைவாக வெளியாகியிருக்கிற இந்த இலக்கிய வரலாற்று நூல் அவர் தமிழிலிருந்து செய்த பழந்தமிழ் இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புகளையும் ஆங்காங்கே கொண்டு ஒரு இலக்கியத் திறனாய்வு நூலாகவும் விளங்குகிறது.

கேசரி பாலகிருஷ்ணபிள்ளையின் கல்பகணித ஆய்வு முறை குடிப்பெயர்வு (ஸ்தலசலன வாதம்)க் கோட்பாடு போன்றவற்றையும் அவருடைய பிராசீன பாரதீய சரித்ரைதீகங்கள், கலியுகத்திலே ராஜவம்சங்கள், சாகித்ய கவேஷணமால, பிராசீன கேரள சரித்ர கவேஷணம், சரித்ரத்தின்றெ அடிவேருகள், சரித்திர படணம் (பக்.14) போன்ற நூல்களையும் தம்முடைய இருபதுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தம் ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து முடிவுகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் எழுந்த தமிழகம் என்ற பகுதியின் பாகமாக இருந்த கேரளத்து மக்கள் அவ்விலக்கியங்களில் பலவற்றையும் படைத்தார்கள் படித்தார்கள். 2381 சங்கப்பாடல்களைப் பாடிய 475 புலவர்களில் சுமார் 50 பேர் கேரளியர். சங்க இலக்கியத்தில் சேரமன்னர் மீது பாடப்பட்டனவே மிகுதி. எனவே சேரமக்களுக்கு அதில் மரபுரிமை இருக்கிறது. இடைக்காலத்தில் அவற்றை மறந்து விட்ட மலையாளிகள்

இனியாவது அவற்றைப் படித்துணரவேண்டும் என்ற பெரிய நோக்கில் தம் இலக்கிய ஆராய்ச்சிப்பணிகளை மேற்கொண்டவர் நாராயணன் குட்டி பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைச் சொந்தமாகவே முயன்று கற்று இவற்றையெல்லாம் சாதித்துள்ளார். தமிழுக்கு நெருக்கமாக இருந்தும் மலையாளிகள் அதிகம் கவனம் செலுத்தாத தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிப்பாகப் பழைய இலக்கியங்களில் தன் வாழ்நாளைச் செலவழித்த அவருடைய ஆர்வத்தையும் உணர்ச்சியையும் நாம் எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

மேலும் நாராயணன் குட்டி தமிழ் மலையாள ஒற்றுமை உணர்வை மேம்படுத்துவதையே தம் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார் என்பதை அவரே பல இடங்களில் சுட்டிச் செல்வதால் உணரலாம் (பக்.349, 415) இது உலக மனித குல ஒற்றுமையைக் காணும் நோக்கிலும் விரிந்து செல்வதையும் பார்க்கலாம். பிரிவினைகளை வளர்ப்பதை அவரே கண்டிப்பதோடு எப்படி ஒற்றுமைகளைத் தேடிச் செல்லலாம் என்பதை அவரே இந்நூலில் பல இடங்களிலும் காட்டியுள்ளார்.

பதின்மூன்று அத்தியாயங்களில் 400க்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் விரியும் இந்நூலின் முகவுரையாகக் கேசரியின் மூலத்திராவிடமும் தமிழும் என்ற பகுதி அமைகிறது. மூலத்திராவிடம் கி.மு.3200இல் தோன்றியது (பக்.14)

ஆதிதிராவிடரும் திராவிடரும் என்ற முதல் அத்தியாயத்தில் யயாதி பரம்பரையில் வந்த யது.துரவசு.துரகியூ.அனு.புரு என்ற புராண புருஷர்களே தமிழக பாண்டிய சேர, சோழ, பல்லவ கர்நாடக அரசு பரம்பரைகளின் முன்னோர்கள் என்கிறார் (பக் 36) அன்றைய தமிழ்நாடு என்ற இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் அன்று வாழ்ந்த குடிகள் அவர் மதம் அவற்றிற்கும் செமிட்டிக் பண்பாட்டிற்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றவை ஆராயப்படுகின்றன.

பழந்தமிழும் எழுத்தும் (பிராசீன தமிழும் விபியும்) என்ற மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் கி.பி.498 முதல் 817 வரை 319 வருடம் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்

(பக்.81) இறையனார் அகப்பொருள் கூறும் தமிழ்ச்சங்க வரலாற்றில் காணப்படும் கால அளவைக் கல்கணித முறையில் மாற்றியதால் இக்காலக் கணிப்புக் கிடைப்பதாக அவர் கூறுகிறார். கி.பி. 498-635 வரை முதல் சங்கமும் இரண்டாம் சங்கம் கி.பி.636-737 கால அளவிலும் (பக்.252) பின் மூன்றாம் சங்கம் 80 வருடம் அதாவது 737-817 வரையும் (பக்.142) இருந்தன. சேரர் இரண்டாம் சங்கத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர் (143) இன்னும் ஆதிவஞ்சியாகிய சேந்தமங்கலம், உறையூர், மதுரை போன்ற இடங்களிலும் பல விதவத் சபைகளாகிய சங்கங்கள் இருந்தன.

ஆதிசங்ககாலப் பாண்டியர் சேரர் சோழர் பற்றி அடுத்த மூன்று அத்தியாயங்களில் சங்க கால இலக்கியங்கள் ஹாலாஸ்யம் என்கிய திருவிளையாடல் புராணம், மூஷிக வம்சம், கேரளோல்பத்தி, செப்பேடுகள், மக்கன்சி மானுஸ்கிரிப்பில் உள்ள சேர சோழ கொங்க தேச ராசாக்கள் சரிதம் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு விவரிக்கிறார்.

முதல் சங்கப் புலவர்களும் நூல்களும் (ஒன்னாம் சங்க கவிகளும் க்ருதிகளும்) இரண்டாம் சங்கமும் ஐநிலப் பாகுபாடும் (இரண்டாம் சங்கமும் பஞ்ச நில விவஸ்தயும்) இரண்டாம் சங்கப் புலவர்களும் நூல்களும் (மூன்றாம் சங்க கவிகளும் க்ருதிகளும்) என்ற அடுத்த நான்கு அத்தியாயங்களில் சங்க காலப் புலவர்கள் இன்னும் திருவள்ளுவர் மாணிக்க வாசகர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காரைக்காலம்மையார் என்ற பிற்காலப் புலவர்கள் இவர்கள் வரலாறுகள் பாடல்கள் போன்றவையும் விரிவாக எடுத்துப் பேசப்படுகின்றன. நச்செள்ளையார் போன்ற சுமார் 25 பெண்பாற் புலவர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் பலரும் சேரநாட்டவர்.

சங்ககால நூல்கள் தொகைகள் (சங்க கால க்ருதிகள் சமாஹாரங்கள்) என்ற பதினொன்றாம் அத்தியாயத்தில் பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகை மற்றும் சங்கப் பிற்காலத்தைச் சேர்ந்த பதினெண் கீழ்க்கணக்கைச் சேர்ந்த மொத்தம் முப்பத்தாறு நூல்களின் அமைப்பு செய்திகள், போன்றவை விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன.

ஐம்பெருங்காப்பியம் (தமிழ்ப் பஞ்ச மகாகாவியங்கள்) பன்னிரு ஆழ்வார் (பந்திரண்டு ஆழ்வார்) என்ற இறுதி இரண்டு அத்தியாயங்களும் சங்க காலத்திற்குப் பின்பு தோன்றிய காவியங்கள் பக்தி இலக்கியங்கள் இவற்றைப் பற்றிப் பேசுகின்றன.

மேலங்கத்து நாராயணன் குட்டி தன் ஆராய்ச்சிக்கு ஆதார நூல்களாகக் கொண்டவை பல புராணங்களும் செவி வழிச் செய்திகளுமாக அமைகின்றன. அவர் தன் முடிவுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்ட சான்றுகளை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்காததால் இந்த நூலின் அறிவியல் தன்மை பலவீனமாக உள்ளது.

இவர் ஆராய்ச்சியிலே இனங்காட்டும் ஆட்கள் இடங்கள் காட்டும் ஒப்புமைகள் போன்றவற்றில் எல்லாம் பல காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களை ஒன்றாகக் காண்பதுபோல் உள்ளது.

சங்க காலப்புவரான அரிசில் கிழார் என்பவரே பாகவதம் இயற்றிய சாலிசுகன் (பக்.10,231). புறநானூற்றுப் புலவர் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முரியநாடு நம்பியார் (பக்.163) அவர் புறம் கவிதையின் கேசரியின் மொழி பெயர்ப்பையும் கொடுத்துள்ளார் (165) பெருஞ்சோற்றுதியன் மூஷிகம் கூறும் அக்ஷயபாத்திரசேரன், அவனே கி.பி.410 சோற்றானிக் கரைக் கோவிலை நிறுவியவன், பதிற்றுப்பத்து எட்டாம் பத்தில் பாடப்படும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பவனே கேரளோல்பத்தி கூறும் கிறிஸ்தவனாக மாறிய பள்ளி வாண பெருமாள். இவன் காலத்திலேயே (கி.பி.69இல்) புனித தோமையர் இங்கு வந்தார். (பக் 209). வன்பரணர் என்ற சங்கப் புலவரே மண்டன மிசிரர் என்ற பெயரில் வடமொழி நூல்களை எழுதியவர் (பக்.230) பறச்சி பெற்ற பந்திரு குலம் என்ற கேரளப் பழங்கதையில் வரும் வள்ளோள் வள்ளுவர் ஆவார் (பக்.255) நாராயணத்துப் பிராந்தன் சங்க காலப் பொன்முடியார் (பக்.276) சங்க காலப் பரணரே மேழத்தோள் அக்னி ஹோத்திரி (276). சங்க காலப் புலவரான அம்முவனாரே ப்ய்யனூர் பட்டேரி (பக் 275). கேரளோல்பத்தி கூறும் கோட்டிப்பெருமாளும் மூஷிக வம்சம்

கூறும் ஐயமானி ராமகடனும் சங்க இலக்கியத்தில் வரும் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதையும் இளங்கோவடிகளும் ஒருவரே. இவன் காலம் கி.பி.767-787 (பக் 316) எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

படுமாற்றூர் மோசிகீரனார் என்ற சங்கப் புலவர் கேரள வரூசி ஆவார் (241). குமாரிலபட்டர் என்பவரும் பிரபாகரமிசிரன் என்பவரும் இவரே என்கிறார் நாராயணன் குட்டி (242). குமாரிலரும் பிரபாகரரும் வேறு வேறு ஆட்களாக இருக்க அவர் இருவரும் ஒருவரே என்பது மிகுந்த ஐயத்தை ஏற்படுத்துகிறது. முசிறி ஆசிரியர் நீலகண்டனார் என்ற இறையனார் களவியல் உரையாசிரியரே மூஷிக வம்சம், கல்யாணசௌந்திகம் போன்ற வடமொழி நூல்களை எழுதிய கேரளியன் (பக்.352). கயமனார் என்ற சங்க காலக் கவிஞர் கயம்ள் இனத்தைச் சார்ந்தவர் பக்.343. பிரமனார் என்ற சங்க காலப்புலவர் காலடி சங்கராச்சாரியராக இருக்கக்கூடும். காக்கைப்பாடினியார் காக்கத்துருவத்தைச் சேர்ந்தவர் (பக்.261) இடைக்காடனார் எர்ணாகுளம் பக்கம் உள்ள இடைக்காட்டுவயலைச் சேர்ந்தவர் (பக்.234) என எழுதியுள்ளார்.

இவற்றிற்கெல்லாம் சான்றுகள் எதுவும் தரவில்லை. இங்கே கால உணர்வின்றி எல்லாவற்றையும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கிற ஒரு கற்பனைப் புனைவே தோற்றம் தருகிறது. ஆனால் இவற்றிற்கு அடிப்படையாக இருக்கிற இவர் கருதுகோள்- அதாவது அன்று கேரளத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழிலும் வடமொழியிலும் புலமை பெற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் வடமொழியில் வேறு பெயரில் அறியப்பட்டார்கள் என்பது சரியே. எனினும் சான்றுகள் இன்றிப் பிறர் ஏற்கவே தயங்குவர்.

இன்னும் இதுபோன்ற பல கற்பனை போல் தோன்றுகிற செய்திகள் இதில் வருகின்றன. நிகண்டன் கலைக்கோட்டுத் தண்டனார் என்ற புலவரே காவ்யாதர்சம் எழுதிய தண்டி (பக்.283) இவரும் தந்திவர்மனும் காஞ்சிக்கடுத்த கடற்கரையில் இருந்தபோது கி.பி.741இல் தொல்காப்பியருடைய ஆத்மா நட்சத்திர வடிவில் ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றதை அவர்தன்

அவந்தி சுந்தரி காதையில் குறித்துள்ளதாகக் கூறுகிறார். ஆனால் சான்று தரவில்லை இதுவும் நம்பத்தக்கதாக இல்லை (பக் 241, 285) ஆராயத்தக்கது.

கி.பி.10 நூற்றாண்டில் பந்தளம் ராஜாவின் சேவகனாயிருந்த ஓர் ஐயப்பன் நாயன் என்பவர் சிவயோகியாகி சபரிமலைக்குச் சென்று தவமிருந்ததால் சாஸ்தா ஐயப்பனாக மாறினார் என்ற இவர் கருத்துக்கு ஆதாரம் தெரியவில்லை (பக்.98). அதுபோன்றே வடகேரளத் திரையாட்டங்களில் வரும் வீரதெய்வமாகிய புரளிமலை முத்தப்பன் தீர்த்த சட்ட சேரன் என்ற பெருமான் (பக்.131) ஆவார் என்கிறார் ஆசிரியர். சேலம் பகுதியிலிருந்து வந்த வில் வீரர்களாகிய வெள்ளாளர்கள் கடுங்கல்லூர், வடக்கன் பறலூர், வைக்கம், கூத்தாட்டுகுளம், பாலபோன்ற இடங்களில் சேர அரசர் ஆதரவுடன் குடியேறி வாழ்ந்திருந்தனர். (பக்.107) என்ற ஒரு கருத்து அன்று நடந்த குடியேற்றங்களையும் உறவுகளையும் தெரிவிக்கிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்கள் பாடிய பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவே குலசேகர ஆழ்வார் (பக். 203-4இ 253) என்று ஒரு இடத்தில் கூறுவதும் குழப்பத்தை மிகுவிக்கிறது. மேலும் திருவிளையாடற் புராணம் பெரியபுராணம் போன்றவற்றில் பாணபத்திரன் என்ற இசைவல்லவன் சேரமான் பெரமானிடம் பொருள் நாடி வந்ததாக இருக்க இவர் பாணபத்திரன் நாடி வந்தது குலசேகராழ்வார் என்று பிழைபடக் கூறுவதோடு அமையாது அதிலிருந்து அக்காலத்தில் சைவ வைணவ ஒற்றுமை இருந்தது என்றும் கூறவதும் நகைப்பை விளைவிக்கிறது. (பக்.257)

இதுபோன்றே சங்க இலக்கியத்தில் வரும் பல ஊர்ப்பெயர்கள் கேரளத்தில் இருப்பதாகக் கூறுகிறார். அவற்றில் சில ஏற்கத்தக்கன. பிறவற்றிற்கு ஏற்ற சான்றுகளை அவர் காட்டவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக கோழி என்ற சங்க கால ஊர்தான் பழனி என்கிறார் (பக்.47) சான்று தரவில்லை.

இன்னும் இந்நூலுள் சில கருத்துப் பிழைகளும் காணப்படுகின்றன. ஆர் என்பது கொன்ன மரம் அன்று. ஆத்தி

ஆகும் (பக்.49) இறையனார் அகப்பொருளுக்கு நச்சினார்க்கினியர் இளம்பூரணர் உரை எழுதவில்லை (பக்.189) கொண்டாந்து நன்னன் என்பவன் கொங்கு நாட்டினன் அல்லன். கொண்டானம் கொங்களம் ஆகும் (246) காரைக்காலம்மையார் ஜயினர் அல்ல. அவர் சைவர் (பக்.247).1 பேயாழ்வார் வேறு காரைக்கால் பேயார் வேறு (பக்.270) கவித்தொகை தில்லையாகிய சிதம்பரத்தில் அரங்கேற்றப் பட்டதாக வரலாறே இல்லை. அதற்கு மயிலைநாதர் உரை எழுதுவும் இல்லை (பக்.290). மணிவாசகர் பௌத்தரைச் சைவராக்கியது இலங்கையிலல்ல மரக்காணத்துக்குப் பக்கம் இருந்த மாவிலங்கையிலிருந்த சமணக் குறுநில மன்னனைத்தான் சைவராக்கினார் என்ற நாராயணன் குட்டி கருத்துக்கு ஆதாரம் யாது? (பக்.216) அதுபோன்றே கி.பி.737 வரை கபாடபுரமாயிருந்த திருப்பரங்குன்றத்தில் தமிழ்ச்சங்கம் இருந்தது (பக்.211) என்பதற்கும் ஆதாரம் தரவில்லை.

வட்டெழுத்திலிருந்து தமிழ் எழுத்துத் தோன்றியது என்ற கருத்து இன்று போற்றப் பெறுவதில்லை. (70) திருக்குறள் முதலில் சேந்நம்மங்கலத்து அரங்கேறியது என்றும் (பக்.206) திருக்கணாமதிலகத்து என்றும் (பக்.235,252) இரண்டுவிதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த நூலின் அடிப்படைக் குறைபாடு சங்ககாலம் பற்றிய அண்மைக் கால ஆய்வுகளை நோக்கி எழுதாமையே. சங்க காலம் என்பது கி.மு.3 - கி.பி.3 வரை என்று இன்று தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் நிரூபிக்கின்றன. இவற்றைக் கருத்தில் கொள்ளாது மேலங்கம் சங்க கால அரசர் புலவர்களையும் பிற்கால செப்பேடுகூறும் மன்னர்களையும் புராணங்கள் கூறும் மன்னர்களையும் தொடர்பு படுத்திப் பேசுவது கால உணர்வில்லாத குறையைக் காட்டுகிறது. மேலும், சங்கங்கள் பற்றிய கதைகளின் வரலாற்றுத் தன்மையைப் பலரும் கேள்விக்குட்படுத்தியுள்ளனர். சங்க நூல்கள் என்பவை பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் மட்டுமே, கற்பனையான சங்கங்கள் இருந்த காலம் பிற்காலம் என்று கூறி அக்கால கட்டத்தில் உட்படுத்தி நீதி நூல்கள், பக்தி நூல்கள், காவியங்கள்

முதலியவற்றை ஆராய்ந்திருப்பது ஒருவிதப் பொருத்த மின்மையையே காட்டுகிறது. மேலும் தன் ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையான சான்றுகளையும் நூல்களையும் அவர் வெளிப்படையாக அடிக்குறிப்பிலோ நூலடைவிலோ சுட்டாதது நம்பகத் தன்மையைக் குறைக்கிறது.

மேலே சொன்ன குறைகள் நூலின் சிறப்பை மிகுவிக்கவில்லை எனினும் இதன் அடிப்படைப் பண்பைக் குறைத்து மதிப்பிடற்கில்லை. இந்நூல் இன்றையத் தமிழாக்கும் மலையாளிகளுக்கும் பொதுச் சொத்தாக அமையும் செந்தமிழ் என்ற செவ்வியல் மொழியையும் அதிலுள்ள பொதுச் சொத்தாகிய இலக்கியங்களையும் தமிழரைப் போலவே மலையாளிகளும் உரிமை கொண்டாவேண்டியதையும் அவற்றைத் தேடிக்கற்க வேண்டியதையும் சிறப்பாகவே எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதற்கும் மேலே ஆசிரியர் ஒவ்வொரு இலக்கியங்களின் சிறப்பையும் நல்ல மொழி பெயர்ப்புகள் வழியும் கதைகள் வழியும் விளக்கியிருப்பது இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு நல்ல விருந்தாகவும் அமைகிறது. இதற்காகத் தமிழர்களும் மலையாளிகளும் மேலங்கத்து நாராயணன் குட்டிக்குக் கடன்பட்டுள்ளார்கள்.

மேற்கோள் செய்யுட்கள் (பக்.12,76) சில தவறாக அச்சாகியுள்ளன. சில அச்சுப்பிழைகள் காய்சின வழி (105) திருவாறன் விளை (413) எனத் திருத்தம் பெறவேண்டும். ஆங்கிலத்தில் உள்ள பெயர்களை மலையாளத்தில் எழுதும்போது ஏற்பட்டுள்ள பிழைகளும் திருத்தப்பெற வேண்டும் (உடுமலைப்பேட்டை 122, ஈரோடு 151 போன்றவை).

இத்தகைய விரிவான நூலைத் தந்த மேலங்கத்த நாராயணன் குட்டிக்கு நாம் செய்யும் கடப்பாடு சங்க இலக்கியம் முதலிய தமிழ் நூல்களைச் செப்பமாகக் கற்பதும் மலையாளத்தில் மொழி பெர்ப்பதும் அவற்றைக் கேரள மொழி இலக்கியம் பண்பாடு வரலாற்றோடு தொடர்புபடுத்தி ஆய்வதும் தான் என்பதை எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியதில்லையல்லவா?

ஒளி சிந்தும் சிந்தாமணி

முனைவர் கு.வ.பாலசுப்பிரமணியன்,

முப்பெரும் போர்கள்:

சீவகன் பெருவீரன்; அழகிய வடிவினன் அவனுடைய வினைத்திறத்தை மூன்று களங்களில் நிகழுமாறு தேவர் புனைகின்றார். தேவர்க்கு உருவகப்படுத்தி உரைக்கும் கலை கைவந்த ஒன்று. போர்க்களம் என்றொரு பொய்கையினைத் தேவர் வருணிக்கின்றார். அங்குப் புறவிதழ்களாகத் திகழ்வன வாட்படைகள்; புல்லிய இதழ்கள் களிறுகள்; உள்ளமைந்த சிறிய இதழ்கள் அரசர்கள் அல்லிமலர்கள் கட்டியங்காரனின் பிள்ளைகள்; கொட்டை கட்டியங்காரன். இப்பொய்கையாம் பதும வியூகத்தை ஒரு தும்பி பறந்து வந்து உழக்கிற்று. அத்தும்பியே சீவகனாம்.

பொய்கை போர்க்களம் புறவிதழ் புலவு வாட்படை புல்லிதழ்
ஐய கொல்களிறு அகவிதழ் அரசர் அல்லிதன் மக்களா
மையில் கொட்டையம் மன்னனா மலர்ந்த தாமரை வரிசையாற்
பைய உண்டபின் கொட்டைமேற் பவித்திரத் தும்பி பறந்ததே. (2311)

கம்பர் "தாமரையாம் காடு உழக்கும் தும்பியோ" என்றமை இங்குக் கருதத்தக்கது. வண்டு பறந்து சென்று பூவின் வலியெனும் தேனுண்டு அப்பூவெலாம் சாம்பச் செய்தது. இறுதியில் அப்பூவின் முதலாம் விதையினைச் சென்று சூழ்ந்தது என்றனர்.

சீவகன் பெண்ணொடு போகந்துய்க்கும் அமளிக்களத்தில், களிறடக்கும் காளை எனவே தேவரால் உவமிக்கப் பெறுகின்றான். கனகமாலையின் மார்பகங்கள் கடாக்களிறனையன. அம்மார்பிடைச் சூட்டிய முத்தமலைகள் பொன்னோடையாம் நெற்றிப்பட்டம்; இவற்றோடு சீவகன் பொருவானாயினன் என்றனர் தேவர்.

. மோட்டிளங் குரும்பை யன்ன முலைக்கபக் களிறு முத்தம்
சூட்டிய ஓடை பொங்க நானெனும் தோட்டி மாற்றி

ஆட்டிய சாந்தம் என்னும் முகபடம் அழித்து வெம்போர்
ஓட்டற ஓட்டிப் பைந்தார் உழக்கியிட்டு உவந்தவன்றே

எனச்சீவகன் இக்களத்தும் பொருதனன் என்றனர். இவ்விரு
போர்களும் வீரனுக்குரிய உலகியல் சார்ந்து அரசக்குலத்திற்
பிறந்து போர்வினை உடற்றி, மனங்களிக்க மாதரை மருவி
இன்பத்துறை முழுதும் தோய்ந்த நிலையில் சீவகன் உள்ளம்
மெய்ப்பொருளை நாடுகின்றது. இந்நிலையில் வாழ்க்கையை
உதறித்தவம் புரிவதே ஏற்றது என உணர்கிறது உள்ளம்.
அப்போது தோன்றுகின்றது மூன்றாவது பெரும் போர்.

ஒளிறுதேர் ஞானம் பாய்மா இன்னுயிர் ஓம்பலோடைக்
களிறுநற் சிந்தை காலாள் கருணையாம் கவசம் சீலம்
வெளிறில் வள் விலங்கு செம்பொன் வட்டமெய்ப் பொருள்க ளாகப்
பிளிறுசெய் கருமத் தெவ்வர் பெருமதில் முற்றினானே

மெய்ஞ்ஞானம் என்பதுதேர்; உயிர்ப்பாதுகாப்பு என்பது
குதிரை; சன்மார்க்க அறிவு யானை; கருணை காலாள்; சீலம்
கவசம்; மெய்ப்பொருள்கள் வாளும் கேடயமும்; இருவினை
பகைவர் மதில்கள் என உருவகப்படுத்துகின்றார். வினை
நீக்கத்திற்காக முயல்வதும் ஒரு போரேயாம். பகையாவினும்
பெரியதாய், தன்னுள்ளேயே அமைந்து தாழ்வெலாம்
விளைப்பதாய் புலனை வெல்வது மிகப்பெரும் வீரமாகும்.
புலனைந்தும் வென்றான் தன் வீரமே வீரம் என்று இதனைப்
போற்றுபவர். காதல் வீரம் ஆகியவற்றையெல்லாம் விரிவுறக்
கற்பனை செய்து மொழிந்த தேவர் இறுதியில் நிலையாமை
உணர்ந்து துறவு பூணுதலை நோக்கித்தம் புலமையையும்
கற்பனையையும் செலுத்துகின்றார். சீவகசிந்தாமணியைப்
படைத்த நோக்கம் சமுண சமயக் கொள்கைகளை
நிலைநிறுத்தலேயாம் என்பது இதனால் விளங்கும்.

உறுதிப்பொருள்கள்

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என நான்கையும் மொழியுநூல்
சிந்தாமணி. மக்கள் வாழ்விற் குரிய உயர்நெறிகளை
இந்நாற்பொருட்கும் பொருந்த ஆங்காங்கு மொழிவர் தேவர்.
சச்சந்தன் விசயையைத் தனியே விட்டுப் போர்க்குச் செல்லுமுன்,

சாதலும் பிறத்தல் தானும் தம்வினைப் பயத்தி னாகும்
 ஆதலும் அழிவு மெல்லாம் அவைபொருட்கு இயல்பு கண்டாய்
 நோதலும் பரிவு மெல்லாம் நுண்ணுணர்வு இன்மை யன்றே
 பேதைப் பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வளைத் தோளி என்றான்

எனக்கூறுகின்றான். "சாதலும் புதுவதன்று; நோதலும் தணிதலும் அவற்றேறான்" என்பன கணியன் பூங்குன்றன் மொழிகள். சமண சமயம் கற்பித்த நிலையாமை மண்ணுயிர்க்கெல்லாம் ஆக்கம் தரு நற்சிந்தனையாகும். சாதல் இயற்கை என்ற தெளிவு மானுடத்திற்கு வந்துவிடுமெனில், அது வாழ்க்கையை அச்சமின்றி வாழக் கற்கும்; பயனுள்ளன செய்யுமாறு வாழ்க்கையைக் கழிக்கும். இந்த நிலையாமையைப் பிறர் உணராத நிலையிலேயே வாழ்க்கை தவறுகளின் கொள்கலனாக மாறிற்று. வாழ்க்கையைக் கழிக்கும். இந்த நிலையாமையைப் பிறர் உணராத நிலையிலேயே வாழ்க்கை தவறுகளின் கொள்கலனாக மாறிற்று. வாழ்க்கையைப் பயனுடையதாகவும், பிறர் பொருட்டும் வாழ்வதாகவும், மாற்றியது இந்நிலையாமை உணர்வு.

முனிவரும் போக பூமிப் போக முட்டாது பெற்றும்
 தனியவராகி வாழ்தல் சாதாயர் அதனினில்லை
 கனிபடு கிளவியார் தம்காதலர் கவானில் துஞ்சின்
 பனியிரு விகம்பில் தேவர் பான்மையிற்று என்று சொன்னான்.

என மகளிர் தனித்து வாழ்தல் தகாதெனவும் காதலர் அணைப்பில் அவர்கள் துயிலுதல் மேலையுலக இன்பம் ஒத்தது என்றும் கூறுவதால் இல்லற இன்பத்தை அச்சமயம் கடிந்திலது என்பது விளங்கும். ஆருகதராகிய இல்லறத்தார் சிற்றின்பமே வாழ்வென்று பிற கடமைகளை மறந்திடக் கூடாதென்பதை வலியுறுத்தற்கே அறம் மொழிந்தனர். இல்லறத்திருந்தும் ஒருவர் நல்வினைகளைச் செய்து அவற்றாலாம் நற்பயன்களை எய்தலாம். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் எனும் மூவினைக்கும் உரிய அருகனை (961) வணங்கி அவனருள் பெற்றால் வீட்டின்பம் பெறலாம்.

ஓன்றாய ஊக்க ஏர் பூட்டி யாக்கைச் செறுவுமுது
 நன்றாய நல்விதைச் செந்நெல்வித்தி ஒழுக்கநீர்
 குன்றாமல் தாம்கொடுத்து ஐம்பொறியின் வேலி காத்தோம்பின்
 வென்றார் தம் வீட்டின்பம் விளைக்கும் விண்ணோர் உலகீன்றே

ஒழுக்கத்தாலும் நோன்பாலும் புலனடக்கத்தாலும் வீடுபெறலாமென்று அறிவுறுத்தல் காணத்தக்கது. மனிதன் செய்யும் நல்வினைகளும் தீவினைகளும் அவனை விடாது தொடர்வன அல்லித்தண்டு அற்று வீழ்ந்தபோதும் அதன் நூல் அறாது நிற்பதுபோல, உடம்புநீங்கியபின்னும் உயிரை விடாது தொடரும் பெற்றியை உடையது தீவினை. நல்வினையும் தொடர்வதெனினும் அது நன்மையைப் பயப்பதாகும்.

அறவிய மனத்தராகி ஆருயிர்க்கு அருளைச் செய்யிற்
பறவையும் நிழலும் போலப் பழவினை உயிரோடு ஆடி
மறவியொன்றானும் இன்றி மனத்ததே சுரக்கும் பால்
கறவையிற் கறக்கும் தம்மாற் காமுறப் பட்ட வெல்லாம்

நினைத்ததெல்லாம் கொடுக்கும் சுரபி அனையது நல்வினை. ஆன்மாக்கள் உடல் தொடர்பு இல்லாமல் இருக்கும்போதே அவற்றின் உண்மையான தன்மை புலனாகும். ஆன்மாக்கள் தம் இயல்பில் முற்றுணர்வும் முடிவிலாற்றனும் உடையன. உடலோடு சேரும்போது இந்த ஆற்றல்கள் கெட்டு விடுகின்றன. உண்மையை அறிய ஒட்டாமல் உடம்பு ஆன்மாவின் அறிவைத் தடுக்கிறது. உண்மையான காட்சியைக் காண வொட்டாமல் கண்களே தடை செய்கின்றன. உடம்பில் உண்டாகும் இத்தனைகளை நீக்கிக் கொண்டால் ஆன்மா கேவல ஞானத்தை அடையலாம். இந்தக் கேவல ஞானத்தை அடையும் வரை பிறவி தொடரும்; வினைகளும் தொடரும். வினைகளின் தன்மைக்கேற்பவே பிறவி அமையும். இவ்வினைகள் தொடராமல் இருப்பதற்கும் பிறவிகள் உண்டாகாமல் கேவல ஞானம் எய்துதற்கும் கருவிகளாக அமைந்தனவே நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்னும் மூன்று இரத்தினங்கள்.

இல்லறத்தார் துறவறத்தார் இருவருக்குமே கொல்லாமை யாகிய அகிம்சையை ஒரு நோன்பாகக் கடைப்பிடிக்க அறிவுறுத்தியது சமணம். கண்ணுக்குத் தெரியாத நுண்ணுயிர்களும் நம்மால் துன்புறக் கூடாதென்று சமணர் கருதினர். உயிர்க்கொலை தீவினைகளில் தலையாயது என்றும் அவர்கள் கருதினர். சீவகன் முற்பிறப்பில் தாத்கி நாட்டரசனாகிய பவணமாதேவனின் மகனாகிய அசோதரனாகப் பிறந்தவன்.

இவ்வசோதரன் தன் தேவியரோடு பூம்புனல் விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, அம்மகளிர் மனமகிழ அன்னத்தின் பார்ப்பு ஒன்றைப் பிடித்துக் கொடுத்தான். அப்பார்ப்புக்குப் பாலடிசில் ஊட்டி வளர்த்தனர். இதனை அறிந்த அசோதரன் தந்தை இது கொலைக்கு நிகராகியதோர் கொடுமை எனக்கூறி,

பூவை கிளி தோகை புணர் அன்னமொடு பன்மா
யாவை யவை தம்கிளையின் நீங்கி அழவாங்கிக்
காவல் செய்து வைத்தவர்கள் தங்கிளையின் நீங்கிப்
போவர் புகழ் நம்பி இது பொற்பிலது கண்டாய்

என அச்செயல் ஒழியுமாறு அறிவுறுத்தினான். அசோதரனும் பார்ப்பினை அதன் தாயிடத்துச் சேர்த்தான். எனினும், பார்ப்பு கிளையினின்றும் பிரிந்த காலத்துன்பத்தைச் சீவகனும் கிளையின் நீங்கித் துயக்க வேண்டியதாயிற்று. சமணம் உயிரைப் போக்குதல் மட்டும் கொலை எனக்கருதவில்லை. பிறர் துன்புற இயற்றும் எச்செயலும் கொலையெனவே கருதி அதற்கு மாறானதோர் அருளைக் கொல்லாமை எனச் சமணம் உரைத்தது. திருவள்ளுவர், கொல்லாமை என்னும் அதிகாரத்தில்,

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை

(திருக்குறள் 322)

எனப்பிறர் பசிக்கத் தாமுண்ணுதலையும் கொலை என்றே குறித்ததுவும் சமண சமயம் அறிவுறுத்திய கொல்லாமைக் கோட்பாட்டை ஓட்டியதேயாகும். சொல்லால் பிறரைத் துன்புறுத்தல் பிறர் புகழ்க்கு மாசு கற்பித்தலும் கொலையைச் சார்ந்தனவே

உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்ற

வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே

(தொல்.பேரா.மெய்ப்பு 10)

என்ற நூற்பாவில் இடம் பெறும் கொலை என்பதற்குப் பேராசிரியர் 'அறிவும் புகழும் முதலாயினவற்றைக் கொன்றுரைத்தல்' எனப் பொருள் கூறுவர். இக்கருத்துச் சமண நெறியின் பாற்பட்டதேயாம். இவ்வாறு மக்கட்காம் பல உறுதிப் பொருள்களைச் சிந்தாமணி அறிவுறுத்துகின்றது.

வியத்தகு ஒற்றுமைகள்

கடவுளைப் பற்றிய கருத்தில் ஏனைச் சமயங்களோடு சமணம் வேறுபட்டது. கடவுள் ஒன்று உண்டெனச் சமணம் கருதவில்லை. கடவுள்நிலை என்பதொன்றுண்டு. அந்நிலையில் நித்திய சித்தரும் முத்தரும் இருப்பர். இந்நிலையில் சிந்தாமணியின் கடவுள் வாழ்த்து,

மூவா முதலா உலகம் ஒரு மூன்றும் ஏத்தத்
தாவாத இன்பத் தலையாயது தன்னின் எய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்து ஒண்ணிதிச் செல்வனென்ப
தேவாதி தேவனவன் சேவடி சேத்துயன்றே

என்றமைகின்றது. தேவர்களுக்குத் தேவனாக விளங்குபவன் அந்தமும் ஆதியுமில்லாத மூன்று உலகும் ஏத்துமாறு அமைந்தவன். அவன் திருவடிகளை வணங்குவோம் என்று இப்பாட்டுக் கூறுகின்றது. இது அருக சரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தன்மசரணம் என்ற நால்வகையில் சித்த சரணத்தைச் சார்ந்தது. சித்த சரணமாவது, காதி அகாதி என்னும் இருவகை வினைகளையும் வென்று அக்கினியிந்திரனால் உடம்பைத் துறந்து பரிநிர்வாணம் பெற்று மூவுலகத்து உச்சியிலிருப்பவன். சிவபெருமான் திருமால் போன்ற தெய்வங்களைப் போற்றுவது போலவே சித்ததேவனும் போற்றப்பெறுவது எண்ணுதற்குரியது. மலையிலிருந்து வீழுகின்ற அருவிகள் இந்திரன் மார்பின் மேலுள்ள முத்தாரம் போன்றிருந்தன (35) என்று கூறுவதிலிருந்து சமணர்களின் புராணத்திலும் இந்திரன் உண்டென்பது விளங்கும். இந்த இந்திரனுக்கும் ஆயிரங்கண் உண்டு. (528) இந்திரன் தலைநகர் அமராவதி எனப்பெறும் (2400) இந்திரபதவி நல்விளையின் மிகுதியால் வந்தது எனக் கூறப்பெறும். (2815) திருமால் இரணியன் இராவணனைக் கொன்ற நிகழ்ச்சி அகளங்காஷ்டகம் போன்ற சமண நூல்களிற் குறிக்கப் பெறுகின்றது. சிந்தாமணி திருமால் என்று அருகனைக் குறிக்கின்றது (961). சீவகனைக் கொல்ல வந்த அசனிவேகம் என்னும் யானை கண்ணனைக் கொல்ல வந்த குவலயாபீடம் என்ற யானையை ஒத்தது. (984) காமனைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவதில் சிந்தாமணி சைவ வைணவ நூல்களை முற்றிலும்

ஒத்திருக்கின்றது. தருமன் அருச்சுனன், வீமன் ஆகியோரைப் பற்றிய செய்திகளைச் சிந்தாமணி மாறுபாடின்றி ஏற்றுக் கொள்கிறது. எனவே சைவ வைணவ, சமயங்கள் இப்புராணங்களை ஒரு பொது மூலத் திரட்டிலிருந்து பெற்றிருக்க வேண்டும். மக்களிடையே பரவலாக வழங்கிய கதைக் கூறுகள் வேறுபட்ட சமயத்தவர்களால் தத்தம் நோக்கிற்குப் பயன்படுமாறு கொள்ளப்பட்டன எனக் கொள்ளுதல் பொருந்துவதாகும்.

சிந்தாமணியும் கம்பமும்

நூலியற்றும் யாரும், முன்னோர் மொழியைப் பொன்னென்ப போற்றிக் கொளல் மரபு. கம்பர் இராமாயணத்தை அரங்கேற்றிய பொழுது வீடணன் அடைக்கலப்படலத்தில் அவர் இயற்றியுள்ள அள்ளி மீது லகை வீசும் என்ற பாடலில் வெள்ளி வெண்கடலின் என்ற தொடர் சிந்தாமணியில் உள்ளதைக் காட்டக் கம்பர் சிந்தாமணியிலிருந்து ஓரகப்பை மொண்டு கொண்டேன் என்று கூறியதாகக் கூறுவர். சிந்தாமணியிலிருந்து ஓரகப்பையன்று, ஒரு வெள்ளத்தையே உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது கம்பக்கடல்.

கண்வலைக் காழுகர் என்னும் மாபடுத்தி
ஒண்ணிதித் தசைதழீஇ உடலம் விட்டிடும்
பெண்வலைப் படாதவர் பீடினோங்கிய
அண்ணலங் கடிநகர் அமைதி செப்புவாம் (சிந்தா.78)

என்று தேவர் ஒழுங்குடைய ஆடவரால் உயர்ந்த நகர்வளம் கூறுவர். கம்பர் நெறியின் புறம் செலா மகளிரால் உயர்ந்த நாட்டுவளம் கற்பிப்பார். சீவகன் மேற்கட்டியங்காரன் படையை ஏவியபோது, சீவகனின் தோழன் பதுமுகன்.

சொற்றிற லன்றி மன்வீர் தொக்குநீர் காண்மின் எங்கள்
விறற்றில் என்று வில்வாய் வெங்கணை தொடுத்து... (756)

வாங்கினன் என்பர் தேவர். கம்பர், இத்தகையதோர் மொழியை இலக்குவன், சும்பகருணனை நோக்கி உரைப்பதாகக் கூறுவர்.

வில்லினாற் சொல்லினல்லது வெந்திறல் வெள்கச்
சொல்லினாற் சொல்க் கற்றிலம் யாமெனச் சொன்னான் (கும்ப.236)

தத்துவச் சார்புடைய செய்திகள் கூறுமிடத்துக் கம்பர் சிந்தாமணியைப் பின்பற்றக் காணலாம். காமவின்பத்துறைகளை வருணிப்பதில் மாறுபாடற்ற ஒரே வாய்பாடு போலத் தேவர் கூறுவதைக் கம்பர் பின்பற்றவில்லை. நயமிக்க பல உவமைகளாலும் உள்ளுறைகளாலும் கம்பர் அப்பகுதிகளைப் புனையும்போது கற்பனைப் பெருக்கையும் புதுமையினையும் காட்டுவர். ஆனால் மக்கட்காம் உறுதிகளைக் கூறுமிடத்தில் தேவர் கூறியனவற்றைக் கம்பர் ஏற்கத் தவறவில்லை.

ஆம்பொருள்கள் ஆகும்அது யார்க்கும் அழிக்கொண்ணாப்
 போம்பொருள்கள் போகும் அவை பொறியின் வகைவண்ணம்
 தேம்புனைலை நீர்க்கடலும் சென்று தரலின்றே
 வீங்கு புனல் யாறு மழை வேண்டி அறியாதே (சிந்தா.848)
 என இருவினையின் இயல்பில் நிகழ்வனவற்றைத் தடுக்க
 முடியாது என்பர் தேவர். கம்பர்

ஆகுவது ஆகும் காலத்து அழிவதும் அழிந்து சிந்திப்
 போகுவது அயலே நின்று போற்றினும் போதல் செய்யும்
 சேகற உணர்ந்தோர் நின்னில் யாருளர் வருத்தம் செய்யாது
 ஏகுதி யெம்மை நோக்கி இங்கலை என்றும் உள்ளாய் (கும்ப.166)

எனக் கூறக் காணலாம். கட்டியங்காரன் சீவகனைப் பற்றிச் சிறையிட முயன்றபோது 'பதுமுகன் கோட்புலி புறத்ததாகக் குட்டியைத் தின்னலாமே?' என்று கூறுவதைக் கம்பர் 'புலிதானே புறத்தாகக் குட்டி கோட்படாது' (சூர்ப் 102) என்று அவ்வாறே உவமை கொள்வர். சீவகனைக் கூடிப் பிரிந்த நிலையில் பதுமை மயிற்பறவையை நோக்கி,

மையில் வாணெடுங்கண் வளராதன
 மெய்யெலாம் உடையாய் மெய்மை காண்டிநீ
 ஐயன் சென்றுழிக் கூறுகென்றாய் மயில்
 கையினாற் றொழுதாய் கயற் கண்ணினாள் (சிந்தா.1366)

என்று கூறுவதைக் கம்பர் இராமன் பிரிவுத் துயரில் வருந்தும்போது கூறுவதாக அவ்வண்ணமே புனைந்து காட்டுவர்.

ஓடா நின்ற களிமயிலே சாயற்கொதுங்கி உள்ளழிந்து
 கூடாதாரிற் றிரிகின்ற நீயும் ஆகம் குளிர்ந்தாயோ

தேபநின்ற என்னுயிரைத் தெரியக்கண்டாய் சிந்தை உவந்து
ஆடநின்றாய் ஆயிரங்கண் உடையாய்க்கு ஒளிக்கும் ஆறுண்டோ
(கம்ப.பம்பை 27)

பெண்பாற் கூற்று ஆண்பாற் கூற்றாவதன்றி வேறுபாடின்மை
துலங்க இப்பாடல்களிற் காணலாம்.

கம்பர் சிந்தாமணியைப் பதந்தொறும் ஊன்றிக்கற்றவர்
என்பதற்கு,

போர்க்கோல நீக்கிப் புகழ்ப்பொன்னின் எழுதப்பட்ட
வார்க்கோல மாலை முலையார் மண்ணுறுப்ப வாடி
நீர்க்கோலம் செய்து நிழல் விட்டுமிற் மாலை மாப்பன்
தார்க்கோல மான் தேர்த் தொகை மாமன் தொழுது சொன்னான்
(சிந்தா 2352)

என்ற சிந்தாமணிப் பாடலின் எதுகை வரிசை
நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநான் வளர்த்துப் பின்னைப்
போர்க்கோலம் செய்து விட்டாற்கு உயிர்கொடாது அங்குப்போகேன்
தார்க்கோல மேனி மைந்த எந்துயர் தனித்தியாகில்
கார்க்கோல மேனியானைக் கூடுதி கடிதின் ஏகி
(கும்ப.155)

என்றவாறு இடம்பெற்றமை காட்டலாம். எதுகை மோனைப்
பஞ்சமில்லாமல், ஆயிரக்கணக்கான தொடர்களைச் சமைத்த
கம்பரின் உள்ளத்தில் போர்க்கோலம் நீர்க்கோலம் தார்க்கோலம்
என்ற முற்றெதுகைகள் நீங்காக் கோலம் கொண்டு விட்டன.
மனையானை அஞ்சி விருந்தின் முகத்தை மகிழ்ச்சி செய்யாது
விட்ட குற்றத்தை நான் போரில் தோற்றேனாயின் பெறக்கடவேன்
என்று கட்டியங்காரன் கூறும் வஞ்சினம், இன்னோக்கியர் இவ்வழி
எய்திய நல் விருந்து (கம்ப. சடாயு:119) என்ற கருத்திற்கு இயைய
நிற்கக் காணலாம். சீவகன் துறவுமேற் கொண்டு செல்லுங்கால்
மாவும் புள்ளும் உறுதுயரைத் தேவர் வருணிக்கும் நெறி நின்றே
இராமன் நகர்நீங்கு காட்சியைக் கம்பர் புனைவர்.

கவிதை நலம்

சிந்தாமணிச் செய்யுள் இன்பம் மிக்கது. பல்வகைச்
சுவைகளையும், அரிய உவமைகளையும் உள்ளத்தில் தைக்கும்

உருவகங்களையும் தன்னுட் கொண்ட ஒப்பற்ற காப்பியம் இந்நூல். நல்லார்கட்பட்ட வறுமையின் இன்னாதது கல்லார்கட்பட்ட திரு. இது திருக்குறளின் கல்லாமை அதிகாரக் கருத்து. அறிவாவது அடக்கம் என்றிருப்பார்க்கு விழுப்பம் உண்டாகும். இஃது அடக்கமுடைமை அதிகாரக் கருத்து. இவ்விரண்டையும் சிந்தாமணியார் உவமையாக்கிக் காட்டுதல் மிகவும் சிறப்புடையதாகத் திகழ்கின்றது.

சொல்லரும் தூற்பகம் பாம்பின் தோற்றம் போல்
மேல்லவே கருவிருந்து ஈன்று மேலலர்
செல்வமே போல் தலைநிறுவித் தேர்ந்த நூர்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே (சிந்தா.53)

ஒரு பொருளின் வளர்ச்சி நிலைகளைக் காட்டுதற்கு இரண்டு மாறுபட்ட பொருள்களை உவமையாக்குதலை இங்குக் காணலாம். மேலலார் செல்வம் போற் பயிர் செருக்குற நிமிர்ந்தது; கல்வியின் மிக்கார் போல் தலைவணங்கி விளைந்தது என்று கூறுவதின் நயம் சுவைக்கத்தக்கது.

சீவகன் அரண்மனையிற் பிறந்திருந்தால் என்னவெல்லாம் செய்திருப்பார்கள் என விசயை சுடுகாட்டிற் கிடந்து எண்ணி அவலிக்கும் காட்சி நெஞ்சு நெகிழ்ச் செய்வது. செல்வன் பிறந்தமைக்காக அரசர் திறை செலுத்தவேண்டாமென்பர். சிறையிற்கிடக்கும் பகைவர் விடுதலை செய்யப் பெறுவர்; கருவூலத்திருக்கும் பொன்மலை அனைய பொருள் எல்லார்க்கும் வழங்கப்பெறும்; ஆடை செம்பொன், அணிகலன்கள் ஆகிய அனைத்தும் அனைவருக்கும் அளிக்கப்பெறும். ஒவ்வொருவர் உடம்பிலும் மூன்றரைக்கோடி மயிர் உண்டு. அந்த அளவு பொன்னைத் தானமென ஒவ்வொருவர்க்கும் நேர்வர். குழந்தை வளர்ந்து பன்னிரண்டு அகவை எய்தும் வரை இத்தகு கொடை நிகழும். ஆனால் சீவகன் இதற்கு முற்றிலும் முரண்பட்ட சூழலிற் பிறந்தனன்.

வெவ்வாய் ஓரி முழுவாக விளிந்தார் ஈமம் விளக்காக
ஒவ்வாச் சுடுகாட்டு உயர் அரங்கில் நிறல்போல் நூங்கிப் பேயாட
எவ்வாய் மருங்கும் இருந்து இரங்கிக் கூகை குழறிப் பாராட்ட

இவ்வாறாகிப் பிறப்பதோ இதுவோ மன்னர்க்கியல் வேந்தே

(சிந்தா.309)

இறப்புக் கருமம் செய்ய வேண்டிய இடத்துப் பிறப்பு நிகழ்கின்றது. வளமையின் உச்சியையும் நல்குரவின் அடிநிலையையும் விசயை எண்ணிப் பார்க்கிறாள். தேவர் இவ்வாறு இருவேறுபட்ட எல்லைகளைப் புனைந்து காப்பியத்திற்குச் சுவை கூட்டுவர். பிள்ளை பிறந்த பின் தாய் குழ்நிலையால் அதனைக் கைவிடுதல், வேறோர் இடத்தில் மகவு வீரனாய் உருக்கொள வளர்தல், பின்னாளில் தாயைக் காணுதல் என்ற கதைக்கூறு உலக இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் காணப்பெறும் ஒன்றாம் புனைவுக்கும், சுவைக்கும் ஏற்ற ஒருகள்ள இது. மகாபாரதத்தில் கர்ணன் கதை இவ்வாறாக அமைந்தது.

திருவடி தொழுது வீழ்ந்த சிறுவனைக் கண்ட போழ்தே
வருபனி சுமந்த வாட்கண் வனமுலை பொழிந்த தீம்பால்
முருகுடை மாபிற் பாய்ந்து முழுமெயும் தனைப்ப மாதர்
வருகளன் களிநென்று ஏத்தி வாங்குபு தழுவிக்கொண்டான்

(சிந்தா.1911)

வில்லிப்புத்தூரார்க்கு இப்பகுதி பெரிதும் உதவியிருப்பதில் ஐயமில்லை. பல்லாண்டுகள் பிரிந்த நிலையிலிருந்து பின் ஒன்று சேரும் தாய் மகவு உணர்வு கலைப்படடப்பின் உணர்ச்சி நிறைந்த பகுதி. நிலையாமையை அழுந்துறக் கூறும் தேவரும் இவ்விடத்து மானிடர்க்குரிய இயற்கையின் வழாது பாடியுள்ள பாங்கு எண்ணுதற்குரியது. ஆயர் தலைவன், சீவகனுக்குத் தன் மகள் கோவிந்தையை மணம் செய்து தருவேன் எனக் கூறுகையில்,

வெண்ணெய் போன்று ஊறு இனியன் மேம்பால் போல் தீஞ்சொல்லன்
உண்ண உருக்கிய ஆனெய் போல் மேனியன்

என்று தமக்கு நன்கு பழகிய உவமைகளால் விளக்குவதாகத் தேவர் கூறுவர். 'குலம் நினையல் நம்பி' என்பது அன்றைய சமூகத்தில் இருந்த சாதிவேறுபாட்டுணர்வைக் காட்டும். குறுந்தொகையில் கணவனைப் பிரிந்திருக்கும் மனைவியை

நோக்கி முல்லை மலர் நகுவது போல மலர்கிறது என்றார் புலவர்.
சிந்தாமணித்தேவர்,

மிக்கார்தம் கேட்டின்கண் மேன்மை இல்லாச் சிறியர்போல்
நக்காங்கே எயிறுடைந்த நறுவமுல்லை நாள் வேங்கைத்
தக்கார்போற் கைம்மறித்த காந்தள் அந்தோ தகாதெனவே
தொக்கார்போற் பன்மாவும் மயிலும் தோன்றித் துளங்கினவே (சிந்தா.1227)
என்கிறார். மேன்மையற்ற சிறியராய் முல்லை நகைத்தது;
அவ்வாறு நகுதல் தக்கதன்று எனக் காந்தள் கைம்மறித்தது;
அந்நிலையில் சுற்றத்தாரென விலங்குகளும் மயில்களும் கூடி
நடுங்கின எனத் தற்குறிப் பேற்றத் தொகை ஒன்று காட்டுவர்.

சமண பௌத்த சமயங்கள் உடற்கூறு, மூப்பு ஆகியவற்றின்
அடிப்படையில் மனித உடம்பின் கவர்ச்சியின்மையைக் காட்டி
நிலையாமையை மொழிவன. மணிமேகலையில்,
உதயகுமரனுக்கு இத்தன்மையெல்லாம் எடுத்துரைத்துக் காமம்
ஒழிக என்பாள். (மணி 4:114-21) சமண சமயத்தில் நெடுங்காலம்
இருந்த திருநாவுக்கரசரிடம் இத்தகைய வருணனையைக்
காணலாம்.

என்பிருத்தி நரம்புதோல் புகப்பெய்திட்டு என்னையோர்
உருவமாக்கி என அப்பர் உடற்கூறு காட்டுவர். சிந்தாமணி
ஆசிரியர்

என்பினை நரம்பிற் பின்னி உதிரந்தோய்த்து இறைச்சி மெத்திப்
புன்புறந் தோலைப் போர்த்து மயிர்புறம் பொலிய வேய்ந்திட்டு
ஒன்பது வாயிலாக்கி ஊன்பயில் குரம்பை செய்தான்
மன்பெருந் தச்சனல்வன் மயங்கினார் மருள என்றான் (சிந்தா 1577)

என இவ்வுடம்பைப் படைத்தோனைத் தச்சன் என்று கூறி
இஃது அழிகின்ற பொருள் என்ற உணர்வை உண்டாக்குவர்.
பவத்தன் என்பானைச் சீவகன் தேற்றுகையில் அவன் பெற்ற
கல்வி பெருமையுடையது எனக் கூறுகின்றான். கல்வியே
மெய்ப்பொருள் என்ற கருத்து இச்செய்யுளிற் கூறப் பெறுகின்றது.
(1595) சமணர் கல்வியின் வழியாகவே மாந்தர் பிறப்பினின்றும்
உய்யக்கூடிய அறிவு பெற முடியும் என நம்பினார்.
கைப்பொருளைச் செலவழித்துப் பெறும் கல்வி ஒருவரைக்

கண்ணுடையவனாக்கும் என்றும் மெய்ஞ்ஞானம் விளைக்கு மென்றும் இப்பாடல் கூறும். ஆனால் இக்கல்வி எல்லார்க்கும் வாய்க்கக்கூடியதாக இல்லை என்பதைச் சீவக சிந்தாமணி புலப்படுத்துகின்றது. சீவகன் இன்னான் என்று அறியாத நிலையில் தடமித்தன் அவனுடைய விற்பயிற்சி முதலான கல்வி ஆற்றலைக்கண்டு இவன் ஒன்று அசரனாதல் வேண்டும்; இன்றேல் அந்தணன் ஆதல் வேண்டும்; இவ்விருவரன்றிப் பிறர்க்கு இக்கல்வி உண்டாகாது என்கிறான். (1682)

விசயை அரசியல் நெறிகளையும் உபாயங்களையும் அறிந்த திறமிக்க பெண்ணாக விளங்குகின்றாள். தற்காப்பு நெறிகளைப் பிறர் வியக்குமாறு கூறுகின்றாள். காந்தருவதத்தை முதலான பெண்களும் ஒவ்வொரு துறையில் தேர்ந்தவராய்த் திகழ்கின்றனர். ஆனால் சீவகன் வாயிலாகவே பெண்களை இழிவுபடுத்தி உரைக்கும் கூற்று அமைகின்றது.

பெண்ணெனப் படுவ கேண்மோ பீடில பிறப்பு நோக்கா
உண்ணிறை உடைய அல்ல ஓராயிரம் மனத்த வாகும்
எண்ணிப் பத்தங்கை இட்டால் இந்திரன் மகளும் ஆங்கே
வெண்ணையக் குன்று எரியுற்றாற் போல் மெலிந்து பின் நிற்குமன்றே
(1597)

கையிலே பத்துக்காசை இட்டால் இந்திரன் மகளும் மனந்திரிவாள் என்று கூறுவது மாதரை அக்காலச் சமூகம் கருதியிருந்த நிலை விளக்குவது. பெண் போற்றப்பட வேண்டுமாயின் என்செய்வது என்பதற்கும் விடையிருக்கிறது. கணவன் செத்தால் உடன் சாக வேண்டும்; நொந்தால் நோகவேண்டும். கணவன் இறந்துபின் பூவும்புனைதலின்றிக் காமன் பெயரும் கூறாமல் கணவனையே வணங்கி வாழவேண்டும். இத்தகு மகளிர் திருவோடு ஒப்பர் என்றார். பற்பல நூற்றாண்டுகளாகப் பெண் கீழ்மையான ஒரு நிலைக்குட்பட்டிருந்தமை தேவர் போலும் பெரும் புலவர்களுக்கும் உடன்பாடாகவே இருந்திருப்பதைக் காட்டுகின்றது.

காதலும் நகைச்சுவை நலனும், உரையாடல் திறனும் புலப்படும்

வகையில் திருத்தக்கதேவர் எழுதும் ஆற்றலைச் சுரமஞ்சமரியார் இலம்பகம் காட்டுகின்றது. சுரமஞ்சரியிடத்துச் சீவக முதியன் குமரியாடி மூப்பொழிய வந்தேன் என்று கூறுவதும், சுரமஞ்சரியின் தோழியரிடத்து பண்டு நான் பாலடிசில் ஒன்றே உண்பேன்; இப்பருவத்தில் யான் விரும்பும் மகளிர் தருவன காதலிப்பேன் என இடக்கர் அமையக் கூறுவதும், காப்பியக் காட்சிக்குச் சுவை நனிபயப்பன. இவ்வகை உரையாடல், கம்பராலும் பிறராலும் பின்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது. இக்காதற் சுவை படிப்படியே பெருகிப் பிற்காலச் சிற்றிலக்கியங்களில் எல்லை மீறி இடக்கர் மிகுந்து தன் கவர்ச்சியை இழந்திருக்கின்றது.

முழு உருவகமாகக் கூறாமலும், உவமத் தொகையாகக் கூறாமலும், உவமை விரிகளாக அடுக்கி ஒருபொருளை உருவப்படுத்தி உரைத்தல் தேவர்க்குரிய நடையாகும்.

நல்வினை என்னும் நன்பொன் கற்பக மகளிர் என்னும்
பல்பழ மணிக்கொம்பு ஈன்று பரிசில்வண்டு உண்ணப் பூத்துச்
செல்வப் பொற் சிறுவர் என்னும் தாமங்கள் தாழ்ந்து நின்றது
ஓல்கிப்போம் பாவக் காற்றின் ஒழிகஇப் புணர்ச்சி என்றான்.

அளவிறந்த இல்லற இன்பத்தழுந்தி உயிரும் அரசும் இழந்த சச்சந்தன் மகன் சீவகன் எண்மரை மணந்து இறுதியில் இல்லறத்தால் எய்தும் மகிழ்ச்சியெல்லாம் பாவக் காற்றாற் கழியுமெனத் தேர்கிறான். உவமைக் கருவூலமாகத் திகழும் பாட்டுப் படிமங்களைத் தேவர் உயர்நெறிகளை விளக்குவதற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார். சீவகசிந்தாமணி பிற்காலத்தெழுந்த பல இலக்கியங்களின் செய்யுட் சுவைக்கு அடித்தளம் சமைத்த இலக்கியம்.

சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்

டாக்டர் நிர்மலா மோகன்

இணைப் பேராசிரியர்

செந்தமிழ் கல்லூரி, மதுரை-1.

“எவனால் சூழ்நிலையின் காரணமாக இல்லறம் புக இயலாது போய்விடுகிறதோ அவனுடைய ஆன்மாவில் ஒரு மாபெரும் சூன்யம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அவனுடைய இதயத்தில் நீக்க இயலா ஒருவகைத் துன்பத்தின் சாயல் படிந்துவிடுகிறது. அவன் சிறுசிறு இன்பங்களையும் மகிழ்ச்சியையும் ஆறுதலையும் பெறலாம்தான். ஆனால் நிரந்தரமான ஆறுதலை அவனால் பெற இயலாது. ஓர் ஏரியின் அலை மீது காணப்படும் அமைதியை தாயின் மார்பில் கவலையற்றுப் படுத்துறங்கும் சேயின் முகத்தில் பொலிவுற்றுத் திகழும் அந்த இன்ப அமைதியை அவனால் பெற இயலாது.”¹

- இத்தாலிய மேதை மாஜினி

பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் ஒரு முக்கியமான கூறு ஒற்றுமை நிறைந்த குடும்பம் ஆகும். சங்க காலத்தில் களவொழுக்கம் மலிந்திருந்தது; எனினும் அக்களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கமாக மலர வேண்டும் என்னும் கட்டுப்பாடும் மிகுந்திருந்தது.

“களவு ஒரு குறிக்கோள் அன்று; முடிவான பயன் அன்று, ஒரு குறிக்கோளை, முடிந்த பயனை அடைதற்கு உரிய நெறியேயாம்... களவின் முடிவு, கற்பு என்பது அகத்திணை வலியுறுத்தும் அறங்களுள் தலையாயது”²

என்பர் ‘தமிழ்க் காத’லை ஆராய்ந்த அறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கம். அன்புடைக் காதலர்

களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டபோதும் தாய் தந்தையர் விருப்பத்தையும் பொருட்படுத்தினர் என்பதை,

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான”

(தொல், பொருள், கற்பியல், நூ.1&2)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. எனவே வரைவு கடாவுதல், அறத்தொடு நின்றல் முதலியன நிகழ்ந்த பின்னர்க் காதலர் வாழ்வில் திருமணம் நடைபெறும், இதற்கு வழிவகை செய்வது 'கரணம்' என்னும் வதுவைச் சடங்கு ஆகும். திருமணம் முற்றுப் பெற்றபின், ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து நடத்தும் இல்லற வாழ்வினை குடும்பத்தின் மாண்பினை - சங்க இலக்கியத்தின் வழிநின்று எடுத்துக்காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

திருமணச் சடங்குகள்

சங்க இலக்கியத்துள் தமிழர்தம் திருமண முறைகளை எடுத்துரைக்கும் பாடல்களாக இரண்டே இரண்டு பாடல்கள் கிடைக்கின்றன; இரண்டும் அகநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. (அகம்.86136). அப்பாடல்கள் தெரிவிக்கும் இன்றியமையாத கருத்துக்கள் வருமாறு:

1. நன்னாளையும், நன்னிமித்தத்தையும் குறித்தல். பெரும்பாலும் திங்களை உரோகிணி கூடிய நன்னாள் கைக்கொள்ளப்பட்டது.

2. பந்தல் அமைத்து அலங்கரித்தல் - வாகைப் பூக்களையும், அறுகம்புல்லின் கிழங்கின்கண் உள்ள தண்ணிய நறும் அரும்புகளை ஒன்றாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டனர்.

3. திருமண அறிவிப்பாக முரசம் முழங்குதல்.

4. சுற்றத்தார்க்கும் மற்றவர்க்கும் உளுத்தம்பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த செவ்விய பொங்கலொடு பெரிய சோற்றுத்திரள் ஆக்கி உணவளித்தல்.

5. பெண்ணை அணிசெய்து விதானத்தின் கீழ் இருத்தல்.

6. முதுபெண்டிர் மணமகளுக்குக் குடங்களும் கலன்களும் வழங்குதல். ^

7. முருகனை வணங்குதல்.

8. புதல்வர்ப் பயந்த பெண்டிர் மணமக்களை வாழ்த்துதல்.

9. இராக்காலத்தில் மணமகளை மணமகனுக்குச் சுற்றத்தார் அளித்தல்.

கணவனை எதிர்நோக்கி நிற்கும் மனைவி

உலக வாழ்வு என்பது இல்லறத்தை நிலைக்களனாகக் கொண்டு இயங்குவதாகும். இல்லத்தை ஆட்சி செய்யும் மனைவி, சமூகத்தின் அச்சாணியாக விளங்கினாள். 'மனைக்கு விளக்காகிய வாள்நுதல்' (புறம். 314) என்று புறநானூறு அவளைக் குறிப்பிடுகிறது. 'மனைக்கு விளக்கம் மடவார்' என்று நாலடியாரும் இதனைக் குறிக்கின்றது. அன்பே இல்வாழ்க்கையின் அடிப்படையாகத் திகழ்வதாகும். அன்பு சென்ற வழிதான் உள்ளமும் செல்லும். காதலர் வாழ்வில் பல சோதனைகள் சூழ்ந்திருந்தாலும், காதலின் ஆழத்தை வலியுறுத்திக் கூறும் போக்கு காணப்படுகின்றது. கதிரவன் இருக்கும் திசை நோக்கித் திரும்பி நிற்கும் நெருஞ்சிப் பூப்போல, கணவன் விருப்பத்தை நோக்கி அதற்கு இசையும் நெறிமுறை பூண்டு நிற்கிறாள் மனைவி. இதனைக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று அழகுற எடுத்துரைக்கின்றது:

எழுதரு மதியங் கடற்கண் டாஅங்கு
ஒழுகு வெள்ளருவி ஓங்குமலைநாடன்
ஞாயிறு அனையன் தோழி
நெருங்சி யனையன் பெரும்பனைத் தோளே

(குறுந்தொகை. பா.315)

தலைவன் ஞாயிறு அனையவன்; ஞாயிற்றை எதிர்நோக்கி நிற்கும் நெருங்சி மலர் அனையவன் தலைவி என்பது இப்பாடலின் பொருள் ஆகும்.

ஈருடல், ஓருயிர்

உயிர் ஆணும், பெண்ணுமாய்ப் பிரிந்து வேறு வேறாய்த் தோன்றும். ஆனால் ஒன்றையொன்று அவாவியபடியே

இருக்கும். இதனால் ஆண் உயிரும், பெண் உயிரும் தொன்று தொட்டே தொடர்புடையனவாய்க் காணப்படும். உண்மையான கணவனும் மனைவியும் ஈருடல், ஓர் உயிர் உடையவராகவே கருதப்படுவர். ஆண் பெண் இயைபு பற்றிய இவ்வுண்மையினைக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று நயமுற விளக்குகிறது.

நீரில் வாழும் மகன்றில் பறவை, ஆணும் பெண்ணுமாய் இணை பிரியாது வாழும் தன்மை கொண்டது. சிறிது பிரிந்தாலும் துயர் ஆற்றாது. அது போலப்பல பிறவிகளாய்த் தொடர்ந்து வரும் நட்புடைய நாங்கள் நெஞ்சினாலும், உயிராலும் ஒன்றுபட்டிருப்பினும், கடமையை ஆற்றுவதற்காக இருவேறு உடல்களுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம். தலைவன் பிரிந்தபோது அவரின் வேறாக, ஓர் உயிர், ஓர் உடலில் வாழ்வது போன்ற இழிவு நேர்ந்துவிடும். இவ் இழிவினின்றும் நீங்குவதற்காகப் பிரிதற்கு அருமையுடைய, என் உயிரும், துய்த்தல் அடங்காக் காமத்துடன் கடப்பாடு அறிந்து, காதலர்ப் பிரிந்தவுடன், உடன் நீங்குவதாக. அதுவே என் விருப்பமாகும் என்கின்றாள் தலைவி.

'பூஇடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
நீர்உறை மகன்றிப் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவுஅரிது ஆகிய தண்டாக் காமமொடு
உன்உயிர் போகுக தில்லகடன் அறிந்து
இருவேம்-ஆகிய உலகத்து
ஒருவேம் ஆகிய புன்மைநாம் உயற்கே'

- குறுந்தொகை. பா. 57

'உடன் உறையும் நாளில் உயிர் நீங்கப் பெற்றால் மீண்டும் நட்புடையவாய்ப் பிறப்போம்' என்னும் நம்பிக்கை அவள் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்துள்ளது. 'ஒருவர் இறக்கும்போது உள்ள நினைப்பே. அடுத்த பிறவியிலும் தொடரும்' என்று கூறப்படும் வழக்கத்தை நினைத்துத்தான். தலைவி இவ்வாறு கூறினாள். இதனால் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவர் மீது மற்றவர் கொண்டிருக்கும் ஆழ்ந்த அன்பு வெளிப்படுகின்றது.

'வதுவை நாளினும் இனியன்'

தலைவிக்குத் திருமணம் முடிந்தது; அவள் இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டாள். ஒருநாள் தோழி, தலைவியின் இல்லத்துக்குச் சென்றாள்; அவளது வரவைக்கண்ட தலைவி மகிழ்ந்து, தோழி சிறந்ததொரு தலைவனுடன் தன்னைச் சேர்ப்பித்தமைக்கு நன்றி பாராட்டுகிறார்; தலைவனது உயர் குணங்களை எடுத்துரைக்கின்றாள்.

திருமணம் ஆன புதிதில் ஒருவர் மீது மற்றவர் மிகுந்த அன்பு உடையவராய் விளங்குவது எளிது; இயல்பு. 'நீர் நீடு ஆடில் கண்ணும் சிவக்கும், ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்' (குறுந்தொகை) என்பதுபோல் அல்லாமல், கணவன் திருமணம் செய்து கொண்ட நாளைவிட மேலும் மேலும் இனியவனாய் விளங்குகின்றான் என ஒரு தலைவி தன் தோழியிடம் உரைப்பதை ஓர் அகநானூற்றுப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

'கூத்தர் விழா எடுக்கும் முதிய ஊர். அங்கே ஆடுகின்ற விறலியின் பின்னால் முழவினைத் தழுவி நிற்கிறான் முழுவோன். அவனைப் போலப் பாறையிடத்தே ஆடி வருகிறது மயில்; அதன் பின்னே ஆண் குரங்கானது பலாப்பழத்தை தழுவிக்கொண்டு, தன் இனிய துணையாகிய பெண் குரங்கினை அழைக்கின்றது. இத்தகைய மலைநாட்டையுடையவன் நம் தலைவன். அன்னவன் உயர்குடிப் பிறப்பினன்; தன்னுடன் பழகியோரைப் பிரியலன்; நாவால் நெடுமொழி கூறான்; எல்லோரிடத்தும் அன்பினன். தோழி அதற்கையவனுடன் என்னைக் கூட்டி வைத்தனை. அவன்,

'கடும்பரிப் புரளி நெடுந்தேர் அஞ்சி
நல்லிசை நிறுத்த நயம்வரு பனுவல்
தொல்லிசை நிறிய உரைசால் பாண்மகன்
எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்
புதுவது புனைந்த திறத்தினும்
வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே'

(அகம். 352) அஞ்சியத்தைமகள் நாகையர்

'அதியமான் அஞ்சியின் பாணன் இயற்றிய பண்ணைக் காட்டினும், அவன் புதுமையாக இயற்றிய திறத்தைக் காட்டிலும்,

எம் தலைவன் எம்மைத் திருமணம் செய்த நாளினும் இப்பொழுது பெரிதும் இனியனாக விளங்குகின்றான்' என்று மூன்று உவமைகளை அடுக்கிக் கூறுகிறாள் தலைவி.

இப்பாடலைப் பாடியவர் ஒரு பெண்பாற்புலவர் - அஞ்சி அத்தைமகள் நாகையார். திருமண நாள் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் ஒரு முக்கியமான நாள்; இனிமையான நாள். ஓர் ஆணுக்கும், அப்படியே என்றாலும், சமூக அமைப்பில் - நடைமுறை வாழ்வில் - பெண்ணுக்குச் சற்றுக் கூடுதலான இனிமை தரும் நாள் தலைவனைப் பற்றிய தலைவியின் மதிப்பீடு - வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே, என்பது ஆழ்ந்த பொருள் பொதிந்த ஒன்று ஆகும்.

அன்பு நிறைந்த குடும்பம்

திருமணம் ஆன புதிதில் தலைவனும், தலைவியும் இல்லறம் நடத்தும் பாங்கினை அறிய நினைப்பது இயல்பு. அவர்கள் இல்லறம் நடத்தும் சிறப்பினைக் காண்பதற்கு செவிலி தலைவியின் வீட்டிற்குச் செல்வது வழக்கம். அப்போது அங்கே தான் கண்ட காட்சி ஒன்றை நற்றாய்க்கு எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று.

செல்வம் மிகுந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவள் தலைவி, அவள் தலைவனுக்காகத்தானே சமைக்க முற்படுகின்றாள். பாறை போன்ற கெட்டியான தயிரைத் தன் காந்தள் மலரைப்போன்ற விரல்களால் பிசைகிறாள். தலைவனுக்குப் பிடித்த மோர்க்குழம்பு தயாரிக்கிறாள். தலைவி அணிந்திருக்கும் விலையுயர்ந்த பட்டாடை சமையல் செய்யும் பரபரப்பில் இடையிலிருந்து நெகிழ்கின்றது; இந்நிலையில் தலைவி விரல்களைக் கழுவிக்கொள்ளாமலே தனது நெகிழும் ஆடையைச் சரிசெய்து கொள்கிறாள்; இதற்கிடையே தலைவியின் குவளையைப் போன்ற மையுண்ட கண்களில் தாளிப்பினது புகையானது சென்று தாக்குகின்றது. இவ்வளவு இடையூறுகளையும் பொறுத்துக் கொண்டு அவள் ஆக்கிய மோர்க்குழம்பை அவளது கணவன் 'இனிதாக இருக்கின்றது' என்று சுவைத்து உண்கின்றான். கணவன் 'இனிது' எனப் புகழ்ந்து கூறிய அளவில், தலைவியின் ஒளி

பொருந்திய நெற்றியையுடைய முகம் மகிழ்ச்சியால் மேலும் நிறைவு அடைகின்றது. 'நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே' எனத் தலைவியின் மகிழ்ச்சியையும் மன நிறைவையும் சொல்லோவியமாகப் பதிவு செய்கின்றார் புலவர்:

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம கழாஅது உடிக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே

(குறுந்தொகை 169 - கூடலூர்கிழார்)

இப்பாடல் 'தற்காத்து தற்கொண்டான் பேணி' என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழிக்கு ஏற்பத் தற்கொண்டானைப் பேணும் அன்பு நிறைந்த ஓர் இளம் மனைவியை நம் மனக்கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. இப்பாடலில் பொதிந்துள்ள இரண்டு நயங்கள் இங்கே மனங்கொளத் தக்கவை:

1. 'தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப்பாகு' என்ற அடி, தலைவி சமையல் வேலைக்குப் புதியவள் என்பதை உணர்த்திநிற்கிறது.

2. 'இனிது' எனக் கணவன் உண்டலின் தலைவியின் மனம் மகிழும் வகையில் அவளது சமையல் திறத்தினைப் பாராட்டும் தலைவனின் பெருந்தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கூடலூர் கிழார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பாடியுள்ள இக்குறுந்தொகைப் பாடற் பொருள், இன்றைய கணிப்பொறிக் காலத்திற்கும் நூற்றுக்கு நூறு பொருந்தி வருவதாகும். மேலை நாட்டுப் பத்திரிகை ஒன்று 'ஒரு பெண்ணுக்கு அவளது கணவனின் எந்தப் பேச்சு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும்?' என்ற வினாவினைக் கேட்டு, அதற்கான விடையினைப் பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களிடமிருந்தே திரட்டி வெளியிட்டது. பத்திரிகையின் பெரும்பாலான வாசகர்கள் அளித்திருந்த விடை இதுதான். 'கணவன் தன் சமையலைப் பாராட்டிக் கூறும்போதுதான் ஒரு பெண் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைவாள்.'

'யானாகியர்நின் நெஞ்சு நேர்பவள்'

இல்லற ஒழுக்கம் அன்பினால் நிகழவில்லையெனில் பெருங்கேடு உண்டாகும் எனப் பண்டைத் தமிழர் கொண்டனர். கணவனும் மனைவியும் அன்புடன் ஒழுகினால் அன்றிக் கற்பொழுக்கம் நிலைபெறாது; கற்பொழுக்கம் நிலைபெறா விட்டால் நல்ல மக்களைப் பெறுதல் இயலாது.

தலைவன் பரத்தைமாட்டுப் பிரிந்தவழி ஆற்றாளாயினாள் தலைவி. மீண்டும் அவன் அவளைக் கண்டவிடத்து,

'எழுதுங்காற் கோல்காணாக் கண்ணேபோற் கொண்கண்
பழிகானேன் கண்ட விடத்து' (குறள்: 1285)

'காணுங்கால் காணேன் தவறாய காணாக்கால்
காணேன் தவறல் லவை' (குறள் : 1286).

என்று வள்ளுவர் கூறுவதற்கேற்ப, ஆற்றாமை நீங்குகிறான். அவ்வாற்றாமை நீங்கியவழி பள்ளியிடத்தானாகிய தலைமகற்குச் சொல்வதாக அமையும் ஒரு பாடல் குறுந்தொகையின் உள்ளது. அம்மூவனார் பாடிய பாடல் அது.

'அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்பு;
இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
நீயா கியர்எம் கணவனை;
யானாகியர்நின் நெஞ்சு நேர்பவளே' (குறுந்தொகை: 49)

எப்பிறப்பிலும் என்கணவன் நீ யாவாய்; நின் ஒழுக்கம் எவ்வாறயினும், நின் மனத்துக்குப் பிடித்த மனைவியாக நான் இருப்பேன் என்று தலைவி கூறும் சொற்களில் ஒரு நுட்பம் அமைந்துள்ளது. என் ஒழுக்கம் உன் ஒழுக்கத்தைப் பொறுத்தது. நீ திரிந்தால் எனக்கும் திரிவேற்றும் என விலை பேசவில்லை தலைவி.

"இன்பத்துறையில் மிக எளியவன் என்பதற்காகத் தமிழ்ப்பெண் நெஞ்சுமாறாள், இல்லறம் துறவாள். இவ்வாழ்க்கையை ஆடாது அசையாது நிலைகாக்கும் தூண் போல்பவள் பெண் என்பது தமிழ் வழக்கு. பண்டைத் தமிழிப்

பெண்டிர் தாம் என்றும் நிலை திரியாத் திண்ணியர். அத்திண்ணிய அன்பினால் கணவனைத் திருத்த முயலும் நெறியினர். இஃது தமிழர் கண்ட இல்லற நாகரிகம், "இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்" என்ற உறுதித் தொடரைக் கேட்கும் ஆடவனது மனம் சிறிது சிந்திக்கும். 'நீயாகியர் எங்கணவனை' என்ற அன்புத் தொடரைக் கேட்கும்போது திருந்தும் எண்ணம் பிறக்கும். 'யானாகியர் நின்நெஞ்சு நேர்பவளே' என்ற பண்புத் தொடரைக் கேட்கும்போது இப்பிறப்பிலேயே அவளின் நெஞ்சு நேர்பவளாக ஆக வேண்டும் என்ற கருத்துத் தோன்றி, ஆகினைன் என்று சொல்ல மாட்டனா மாணம் மிக்க ஆண்தகை? என்று அறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கம் (தமிழ் ப.342) கூறுவதற்கேற்பக் கணவனைத் திருத்த முனையும் மனைவியின் சொற்கள் இவை.

தலைவியின் மனமாற்றம் மனப்பக்குவம்

தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்டு சென்று விடுகிறாள் ஒரு தலைவி. திருமணத்திற்குப் பிறகு தலைவியிடம் ஏற்பட்ட மாறுதல் செவிலியையும், நற்றாயையும் வியக்கச் செய்கிறது. 'இதுகாறும் தாயாரைப் பிரிந்து அறியாதவள், பிரிவிற்கு ஆற்றாதவளாக இருந்தவள், உணவு உண்ணவும் மறுக்கும் சிறு விளையாட்டினளாக இருந்தவள், 'அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள் கொல்?' என்று இளமையிலேயே அவள் அடைந்த அறிவு முதிர்ச்சியை எண்ணி வியக்கின்றாள் நற்றாய். இதனை ஒரு நற்றிணைப் பாடல் எடுத்தரைக்கின்றது.

'அரிநரைக் கூந்தல் செம்முது செவிலியர், தேன் கலந்தால் ஒத்த இனிய வெண்ணிறப் பாலுணவைப் பொற்கலத்தில் ஏந்தி, உண் எனத் தர, அதை உண்ணாமல் மறுப்பாள் தலைவி, அவளை உண்ணச் செய்தற்காகக் கையில் உள்ள சிறுகோலால் 'நீ உண்' என ஒங்கியபோது, முத்துப் பரல்கள் கொண்ட பொற்சிலம்பு ஒலிக்க அங்கும் இங்கும் தாவி ஓடி, அவர்களை அலைக்கலிப்பாள் தலைவி, செவிலியர் பின்தொடர இயலாது நடை மெலிய, முன்றிலின்கண் உள்ள பந்தலின் கீழ்நின்று 'உண்ணேன்' என்று மறுக்கும் சிறிய விளையாட்டுப் பருவத்தினள்

அவள். அத்தன்மையாளான தலைவி 'இன்று அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள்?' என்பது நற்றாயின் வியப்பு. தான் மணந்த கொழுநன் குடி வறுமையுற்ற சூழலிலும், தன்னைப் பெற்ற தந்தையின் 'வளமான உணவினைக் கருதாதவள் ஆனாள். நுண்ணிய மணலின்கண் இடையீடு பட்டு வரும் நீர் போன்று, ஒரு பொழுது இன்றி, ஒரு பொழுதில் உண்ணும் சிறு வன்மையள் ஆனாளே' எனத் தலைவியின் மனமாற்றத்தை எண்ணி எண்ணி வியக்கின்றாள் நற்றாய்.

'..... செம்முது செவிலியர்
 பரிமெலிந்து ஒழிய பந்தர் ஓடி
 ஏவல் மறுக்கும் சிறுவிளையாட்டி
 அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள்கொல்?
 கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றென
 கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சேறு உள்ளள்
 ஒழுகுநீர் நுணங்க அறம்போல்
 பொழுது மறுத்து உண்ணும் சிறு மதுகையளே!' - போதனார் : நற்.
 பொதுவாகப் பெண்கள் புகுந்த வீட்டில், பிறந்த வீட்டுப் பெருமையை விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசுவது இயல்பு, ஆனால் சங்க இலக்கியம் உணர்த்தும் இல்லற மாண்பு யாதெனில் கணவனுக்கு ஏற்றவாறு வாழ்க்கை நடத்துவதுதான் பெருமைக்குரியது என்பதுதான். அந்நெறி வழாது திருமணத்திற்குப் பிறகு தலைவியிடம் ஏற்பட்ட மனப்பக்கு வத்தையும், தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் இல்லற மாண்பினையும் இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

'அன்னாய் வாழிவேண்டு அன்னைநம் படப்பைத்
 தேன்மயங்கு பாலினும் இனியஅவர் நாட்டு
 உவலைக் கூவற் கீழ்
 மாணுண் டெஞ்சிய கலுழி நீரே. - ஐங்குறுநாறு: 103'
 என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலும் தலைவியின் குணநலத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. தலைவிக்கு தலைவன் நாட்டுக் கலங்கிய நீர் கூடத் தன் வீட்டுத் தோட்டத்து - தேனைவிட. பாவைவிட இனிமையாக விளங்குகின்றது. தலைவிக்குப் பொருள் வளம் முக்கியமன்று; தலைவனை விட்டு நீங்காத புணர்ச்சியே முக்கியம்,

'ஒன்றன் கூறாடை உடுப்பவரே யீரயினும், ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' என்று பாலைக்கலியும் இதனை எடுத்தியம்புகின்றது. ஒருயிரும், ஈருடலுமாக ஒன்றி வாழும் காதலர்க்கு வறுமை பெரிதன்று; கற்பின் திண்மையும் ஒருவர் மீது மற்றவர் கொண்ட அன்புமே பொது என நினைக்கும் தன்மையை இப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

குழந்தைப்பேறு

இல்லறம் சிறக்கின்றது; அதன் பயனாக வாய்க்கிறது மழலைச் செல்வம்,

'மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்

நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு'

(குறள்:)

என்பார் வள்ளுவர்.

படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு உண்ணும்

உடைப்பெருஞ் செல்வர் ஆயினும்...

மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்

பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழுநாளே : 188)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் - ஒன்றில் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி மழலைச் செல்வத்தின் மாட்சியினை விளக்கிக் கூறுகிறார்; 'அறிவை இன்பத்தால் - மயக்கும்' மக்களைப் பெறாதவர்க்கு வாழ்வின் பயனாகிய பொருள் கிடைப்பதில்லை என அப்பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார் அவர்.

தொடரும்

தமிழும் மலையாளமும்

எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை

(திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலைத் தமிழாராய்ச்சித்துறையில் முன்னால்
பேராசிரியர்)

இரண்டாவது வேறுபாடு ஊன்றி நோக்குதற்குரியது. கி.பி.10ம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தி சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் வளர்ந்து பெருகிவந்திருக்கின்றன. சங்ககாலம் தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில் முதல் கட்டம் என்று சொல்லலாம். தேவாரகாலம் இரண்டாவது கட்டம் என்று கூறலாம். இந்த இரண்டாவது கட்டத்திலே திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் முதலியன அடங்கும். இக்கட்டத்தின் இறுதிப்பகுதி 10ம் நூற்றாண்டு. சோழரது ஆதிக்கியம் உச்சநிலையை அடைந்தது இக்காலத்தேதான். இக்காலம்வரை வளர்ந்துள்ள தமிழ்மொழியின் நிலையையும் இலக்கிய நிலையையும் நமது பேராசியர் மனத்திற்கொள்ளவேயில்லை. மலையாள மொழியின் பல்வேறு கட்டங்களையும் நுணுகி ஆராய்ந்து அறுதியிட்டவர்கள் தமிழ்மொழியின் பல்வேறு கட்டங்களையும் தெரிந்துகொள்ள முயலாதது பெருவியப்பாகும். இதனை நோக்கியிருப்பார்களாயின் இடைக்காலத்தின் இறுதியிலுள்ள தமிழினின்று பிரிந்ததே மலையாளம் என்பதை இனிது கண்டிருப்பர்.

பேராசிரியர் ராஜராஜவர்மா அவர்களையடுத்து, காலஞ்சென்ற உள்ளூர் பரமேசுவர ஐயரவர்களின் கருத்தை நோக்குவோம்.

கேரளத்திலும் அதின்றே கிழக்கன் பிரதேசங்களிலும் பூர்வ காலங்களில் ஒரு பாஷயே நடப்புண்டா யிருந்துள்ள எந்நும் ஆபூஷ தமிழாயிருந்து எந்நும், மலையாளத்தே தமிழின்றே கனிஷ்ட ஸகோதரியெந்நல்ல புத்ரி யெந்நாண பறயேண்ட தெந்நும், இப்போற் பரக்கே ஸம்மத மாயிட்டுண்டெ (பிராசீன மலையாளமாத்ருகள் அவதாரிக பக்.5)

இக்கருத்து எனது கருத்தோடு முற்றும் ஒத்துள்ளமை கூறவேண்டா, டாக்டர் குண்டர்ட் தமது மலையாளபாஷா

வ்யாகரணத்தில் கூறுவது வருமாறு:

மலையாள பாஷ த்ரமிளம் எந்நுள்ள தமிழின்றே ஒரு
சாக ஆகுந்நு அது தெலுங்கு கர்ளாடகம், துளு, குடகு
முதலாய சாககனெக்காள் அதிகம் தமிழருடே ஸுத்ரங்க
ளோடு ஒத்துவரிகையால் உபபாஷ யத்ரே

மேற்சுட்டிய மூவரைப்போன்று அத்தனை சிறப்பும் புகழும்
வாய்ந்த பேராசிரியர்கள் மலையாளமொழிபற்றிய அளவில்
அரியரென்பது கூறவேண்டா. டாக்டர் கால்டுவல் திராவிட
மொழிகளுக்கு ஒப்பு நோக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர். இவரும்
தமது பெருநூலில் எனது கருத்துக்களையே ஆதரிக்கின்றனர்.*

பிறகொள்கை பொருந்தாமை

ஆனால், தற்காலத்தில் ஒரு சிலர் இக்கருத்துக்களை
அங்கீகரிக்கவில்லை. மூலத்திராவிட மொழியிலிருந்து
மலையாளம் நேரே பிறந்ததென்பர். பிராசீன மலையாள
கவிஞர்கள் தங்கள் மொழியைத் 'தமிழ்' என்று அழைத்தற்கு
ஒருவர் வெகு விநோதமாக விளக்கம் செய்துள்ளார். இச்சொல்
மூலத்திராவிட மொழிக்கும் பெயர்; அதினின்றும் கிளைத்த
தமிழ்மொழிக்கும் பெயர்; ஏனைத்திராவிட மொழிகளுக்கும்
பெயராம் என்றனர். மூலத்திராவிட மொழி வெறுங்கற்பிதமொழி
என்பதை இவர் மறந்துவிட்டார். அதற்குத் தமிழ் எனப்
பெயருண்டென்பது இவர்க்கு எவ்வாறு தெரிந்தது? இப்
போலிக் காரணங்களைக் கூறுதலினாலேயே, இது
அபிமானம்பற்றிய கொள்கையென்பது நன்கு விளங்குகிறது.
வேறொருவர் கூறுவதும் விநோதமாகவேயுள்ளது. முன்னிலையில்
வேற்றுமையுருபேற்கும் சொல் ஒருமைக்கு 'உன்' என்றும்
பன்மைக்கு 'உம்' என்றும் கூறி, இவையிரண்டுமேதான் தமிழில்
ஆதிகாலத்தில் இருந்தனவாம் என்றனர். இவற்றின் பூர்வ
வடிவங்களாகிய நின், நும் (நும்) என்பன மலையாளத்தில்
மட்டுந்தான் தோன்றியதாம். தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை நின்
நும் என்பன தமிழில் வழங்கிவந்துள்ளன. நின்னும் நின்மலையும்
பாடி 'நும்கோ யாரென வினவின' எனப் புறநானூற்றில் (130,212)
வருகின்றன.

தொல்காப்பியர் இவ்விருசொற்களையும் குறித்துள்ளார்.

'நீயென் னொருபெயர் நெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயின் னகரம் ஒற்றாகும்மே' (உருபியல் 7)

'நும் என் னொருபெயர் மெல்லெழுத்துமிகுமே' (புள்ளிமயங் 30) என்பனவற்றைக் காண்க. ஆகவே, அடிப்படையையே இந்த அறிஞர் பிறழ் உணர்ந்தார். மலையாளத்தில் நம், நும் என்பன கிடையா, நிங்ஙள் என்பது பிற்காலத்தில் தமிழ்வுடிகவமாகிய நீங்கள் என்பதன் திரிபாம். 'நூலவையார் போல் நீங்கள் நோக்குமினே' (சிந்தா. 1045) என்றதனை நோக்குக. வேறொன்று தங்கள் தங்கள் எனவும் வந்து-வந்து எனவும் வருதல்போல, கொன்றான் என்பது கொந்நான் என மலையாளத்தில் வரமாட்டாதென்றனர். கொன்ற என்பது கொந்நு என மலையாளத்தில் வருதல் மிகச் சாதாரணம், அன்றியும் இவ்வாறு கூறுவதன் பயன்யாது என்பது விளக்கமாயெழுதவில்லை. கடைசியாக, பெயரெச்சவினை அடுக்கிவந்து பெயர் கொள்ளும்போது, அந்த எச்சங்கள் தமிழிற்காணுவதற்கு முந்தியதொரு நிலையைத் தற்காலத்து நாடோடி மலையாளம் காட்டுகின்றதென்று க்ரையர்ஸன் (Grierson) கருதுவதாகவும், அதனால் தமிழ்மொழிக்கு முற்பட்ட நிலையில் மலையாள மொழியுள்ளதாகவும் இவர் கூறுகின்றார். இதனை ஓர் உதாரணங்கொண்டு விளக்கியிருப்பின் பயனுடையதாகும். தமிழில் எத்தனையோ நெறிகளில் பெயரெச்சங்கள் அடுக்கிவருகின்றன. வினையடிகளோடு 'உம்' சேர்ந்தும், 'உம்' 'உந்து' எனத் திரிந்தும், வினையடிகளே அடுக்கிவந்தும், பெயரெச்சங்களாய்த் திரிந்து ஈற்றிலுள்ள பெயரெச்சங்கள் அடுக்கிவருவனவாம், இவற்றில் அடங்காத நெறியொன்று

*The malayalam language is not distinguished from Tamil by Sanskrit writers' p.17.

It (Malayalam) might perhaps be regarded rather as a dialect of Tamil than as a distinct member of the Dravidian family - p.18.

I consider it (Malayalam) to have been not a sister of Tamil, but a daughter - p19.

மலையாளத்திலிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவை போன்ற காரணங்களால் மலையாளம் திராவிட மூல மொழியினின்றும் பிறந்த ஒரு தனி மொழியென நாட்ட முயன்றுள்ளார்.

முடிவு:

மலையாளமொழி ஒரு கௌரவமான ஸ்தானத்தை இப்போது பெற்றுள்ளது. அதன் வினைவிசுவகூடங்களும் வேறு சில இலக்கண நியதிகளும் மிகவும் போற்றத்தக்கன. அதன் லளிதமும் இனிமையும் நாடோடித் தமிழின் இயல்பைப் புலப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கின்றன. தமிழறிஞர்கள் சங்கத்தமிழ்நடையில் எழுதுவதைக் கைவிட்டு மலையாள அறிஞர்களைப் போல் இன்றைய வழக்கிலுள்ள தற்காலத் தமிழைக் கையாண்டு எழுதி நமது மொழிக்கு உயிராற்றல் கொடுக்கவேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

திரு.சோ.இராமசுரு மறைவு

திரு.சோ இராமசுரு அவர்கள் தமிழ்நாடு காவல்துறையில் உயர்பதவிகள் வகித்து ஓய்வுபெற்ற பின்பு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பணியில் ஈடுபாடு கொண்டு அருந்தொண்டாற்றி வந்தார். 20.8.2004 அன்று அகால மரணமடைந்தது தமிழ்ச் சங்கத்திற்கும் தமிழன்பர்களுக்கும் பேரிழப்பாகும்.

அவரைப் பிரிந்து வருந்தும் அவர்தம் அன்புத் துணைவியாருக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம் .

அன்னாருடைய உயர் தமிழ்த்தெய்வத்தின் நிழலில் இன்புறுவதாகுக.

ஆசிரியர் குழு

பேராசிரியர். இரா. சதாசிவம்

பேராசிரியர். நா. பாலுசாமி

பேராசிரியர். தமிழண்ணல்

பேராசிரியர். செ. கந்தசாமி

டாக்டர். ந. சேதுராமன்

பேராசிரியர். ம.ரா.போ. குருசாமி

பேராசிரியர். கதிர். மகாதேவன்

பேராசிரியர். அ.அ. மணவாளன்

பெரும் புலவர். இரா. இளங்குமரன்

பேராசிரியர். அ. தட்சிணாமூர்த்தி

பேராசிரியர். இ.கி. இராமசாமி

திரு. சே. அரிராமநாதன்

திரு. வே. திருவரங்கராசன்

திரு. ந. வாசுகிராசா